

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOSE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVEȘTEȘC CELE BUNE.”

CELOR CE BINEVEȘTEȘC PACE.

Anul XIX

No. 12.

Prelegeri

pentru

Săptămâna de Rugăciune

Dela 8—16 Decembrie, 1939

PROGRAM

Vineri, 8 Decembrie 1939

Hristos, Ajutorul nostru în criza care se apropie

Sâmbătă, 9 Decembrie 1939, dimineața

Nu iubiți lumea

Sâmbătă, 9 Decembrie 1939, după amiază

Solia Laodiceană și îndreptățirea prin credință

Duminecă, 10 Decembrie 1939

Către presbiteri și predicatori

Incheierea unui alt an aduce Adventiștilor de Ziua Șaptea din multe țări Săptămâna de Rugăciune anuală.

În săptămâna aceasta ni se dă tuturor prilejul să ne strângem laolaltă spre a ne arăta recunoștința noastră față de Dumnezeu pentru călăuzirea și pentru binecuvântările primite în diferite feluri, fie spiritual, fie corporal, și de asemenea ca să cerem mări departe harul și conducerea Sa, deoarece vedem că sfârșitul tuturor lucrurilor se apropie așa de repede. Anul care s'a scurs a fost un an plin de întâmplări grozave. A fost un an plin de îngrijorări. El a descoperit, poate mai mult decât cei dinaintea lui, cum evenimentele se precipită. Multe din aceste evenimente trebuie să atragă și mai mult atenția oricărei persoane care cugetă, asupra faptului că „trăim în timpul sfârșitului. Semnele timpului împlinindu-se grăbit, ne spun că venirea Domnului Hristos s'a apropiat. Zilele în cari trăim sunt solemne și pline de însemnătate”. — „Mărturii pentru Comunitate”, vol. 2, p. 263.

„Cu cât zilele trec, cu atât este mai învederat că judecățile lui Dumnezeu sunt în lume. În incendii, inundații și cutremure, El avertizează pe locuitorii acestui pământ despre apropiata Sa venire. Se apropie timpul când marea criză din istoria omenirii va fi venit, când fiecare mișcare în ocărmuirea lui Dumnezeu va fi urmărită cu mare interes și cu o îngrijorare negrăită. Într-o repede succesiune, judecățile lui Dumnezeu vor urma una după alta, — foc, inundații și cutremure, împreună cu războaie și vărsare de sânge. O, de ar cunoaște oamenii timpul cercetării lor!” — „Mărturii”, vol. 9, p. 97.

În mijlocul unei lumi desorientate, ai cărei conducători se tem de viitor cu o teamă grozavă, poporul lui Dumnezeu trebuie să stea plin de curaj în aceste vremuri, știind bine că „Biserica lui Hristos, așa slabă și plină de defecte cum este, este singurul obiect de pe pământ asupra căruia El (Hristos) își îndreaptă suprema Sa atenție”. — „Mărturii către Predicatori”, p. 15.

În inimile locuitorilor multor țări este o mare dorință după lumină. Singura lumină care poate să descopere adevărata cale este lumina care izvorăște de la tronul lui Dumnezeu, și care este arătată în Cuvântul Său. Evangheliștii noștri ne aduc știri despre un interes mereu crescând când predică miilor de suflete îngrijorate. Cu siguranță a venit ceasul când Dumnezeu își va ridica brațul Său și își va arăta puterea Sa măreață. A venit ceasul când poporul lui Dumnezeu trebuie să „plângă între tindă și altar”, și să ceară cu stăruință ca Domnul să trimeată din belșug Duhul Său, aducând convingere în inimile oamenilor și mântuire aceluia cari vor auzi și vor asculta de sfatul lui Dumnezeu.

Este vremea ca noi să ne rugăm mai stăruitor. Săptămâna de Rugăciune ne îndreaptă mințile spre ne-

Copiii și tineretul nostru — moștenirea.

Miercuri, 13 Decembrie 1939

Ce lucruri mari a făcut Dumnezeu

Vineri, 15 Decembrie 1939

Terminarea lucrării

Sâmbătă, 16 Decembrie 1939, dimineața

Ploaia timpurie și târzie

Sâmbătă, 16 Decembrie 1939, după amiază

Părtașie cu Hristos

voile lumii, precum și spre nevoile noastre personale. Și deci, oare nu ne vom apropia noi de acest timp cu hotărîrea de a face cu adevărat o săptămână de rugăciune? O săptămână care ne va descoperi și mai mult cât bine este în exercițiul rugăciunii în propria noastră experiență; o săptămână care ne va conduce în acea viață în care rugăciunea va fi pentru fiecare dintre noi un exercițiu personal și zilnic, care se va adânci și se va întări până ce vom ști ce însemnează să locuiești continuu în însăși atmosfera rugăciunii.

Pregătirea cum trebuie, este un lucru de foarte mare însemnătate pentru ca timpul acesta să fie spre binecuvântarea celor mai mulți. Faceți planul ca adunările să se țină în fiecare zi. Încurajați pe membrii Comunității să facă tot ce le stă în putință spre a lua parte la aceste adunări din Săptămâna de Rugăciune. Dirigenții să aranjeze mai dinainte cu privire la cei ce vor ceti și la cei ce vor conduce adunările sau grupele de rugăciune, și să aibă grijă ca adunările să fie conduse într'un spirit de meditație și de consacrare. Nu dați uitării ideea rugăciunii și mărturisirii. Faceți ca Săptămâna de Rugăciune să fie o săptămână de rugăciune în realitate.

Și pentru copii s'a pregătit ceva potrivit, și prelegerile pentru ei au fost puse la îndemâna tuturor slujbașilor și conducătorilor Comunităților. Căutați să țineți adunări separate pentru copii, și pentru conducerea unor astfel de adunări căutați pe aceia cari să știe a înfățișa înaintea copiilor importanța de a-și preda inima Domnului chiar din zilele tinereții lor.

Așa cum am făcut în toți anii, în ultimul Sabat din Săptămâna de Rugăciune se va primi darul anual pentru misiune. Mai e nevoie să mai apelăm ca toți să scoată în evidență faptul că darul să fie cât mai mare? Lucrarea misionară de pretutindeni apelează mereu după oameni și mijloace. Inimi omenesti tânjesc după adevărul lui Dumnezeu, și din toate părțile lumii auzim rugăminți și apeluri, în cari se exprimă nădejdea că numărul lucrătorilor noștri va fi sporit și se vor face mai multe înlesniri, pentru ca mulți cari strigă acum în zadar după Evanghelia să-și poată vedea împlinite nădejțile lor și inimile lor să fie umplute cu viața care vine de sus. În timpul săptămânii și mai ales în cel dintâi Sabat nu uitați să amintiți de darul anual. Adresați un apel la inimile tuturor ca să fie cât mai darnici, pentru ca lucrarea lui Dumnezeu să fie încheiată și împărăția lui Dumnezeu să vină cât mai repede.

Trimetem aceste plângeri conducătorilor noștri din toate țările de pe pământ, având credința că acest timp de rugăciune va ajuta la o mare învioreare spirituală pe toți lucrătorii și membrii noștri, și că din experiența fericită a acestei Săptămâni de Rugăciune va izvorî o nouă hotărîre de a face ca rugăciunea să ocupe locul cel mai important și cel mai convenit în viața noastră zilnică, în timp ce căutăm să urmărim pe Domnul și să servim alora în lucrarea de vestire a Cuvântului Său.

Comitetul Uniunii Române

Hristos, Ajutorul nostru în criza care se apropie

„Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii pământului”. Apoc. 3, 10.

Deja nori grei și întunecoși plutesc deasupra lumii acesteia turburate, chinuite și necăjite. Nu de mult, un cunoscut bărbat politic englez făcea următoarea declarație într'un articol publicat într'o revistă:

„Pretutindeni pe fața pământului vieța este în primejdie și nesiguranță. Inimile oamenilor sunt chinuite de teamă. Orice națiune este bănuitoare față de națiunile vecine; individualismul egoist, dându-se drept patriotism, distruge însăși temelile civilizației. Oare este prea târziu să ne mai întoarcem?”

Din cartea „Profeți și Regi”, pagina 537, citez următoarele rânduri:

„Timpul de față este un timp de covârșitor interes pentru toți oamenii. Conducători și bărbați de stat, oameni cari ocupă poziții de răspundere și autoritate, cugetători, atât femei cât și bărbați, din toate clasele, își au atenția fixată asupra evenimentelor cari au loc în preajma noastră. Ei observă legăturile cari există între națiuni. Ei observă înverșunarea ce cuprinde fiecare element pământesc, și își dau seama că ceva mare și hotărâtor este pe cale a avea loc — că lumea se găsește în pragul unei crize grozave.

„Biblia, și numai Biblia, arată aceste lucruri așa cum sunt ele. Aici sunt descoperite marile scene finale din istoria lumii noastre, evenimente cari deja își aruncă înainte umbrele lor, sgomotul apropierii lor făcând ca pământul să tremure, și inimile oamenilor să fie cuprinse de spaimă”.

O scenă a mâniei răzbunătoare

Cu multe veacuri înainte, într'o sfântă viziune inima profetului Ieremia era chinuită înlăuntrul lui, când zicea cu îngrijorare: „Cum mă doare înlăuntrul inimii mele! Imi bate inima, nu pot să tac! Căci auzi, suflete, sunetul trâmbiței și strigătul de războiu. Se vestește dărâmare peste dărâmare, căci toată țara este pustiiată”. Ier. 4, 19, 20.

Astăzi vedem începutul împlinirii acestei preziceri inspirate:

„Și Ioan a văzut cu ochii scenele grozave cari vor avea loc ca semne ale venirii Domnului Isus Hristos. El a văzut oștiri adunându-se pentru bătălie, și inimile oamenilor pierite de spaimă. A văzut pământul mișcat din locul lui, munții asvârlîți în fundul mărilor, valurile mării mugind și frământându-se, și munții clătînându-se când

erau izbiți de acestea. El a văzut potirele mâniei lui Dumnezeu descoperite, și boli grozave, foamete și moarte venită asupra locuitorilor pământului.

„Spiritul înfrânător al lui Dumnezeu este acum în curs de a se retrage din lume. Uragane, furtuni, vijelii, incendii și inundații, dezastre pe apă și pe uscat, vin una după alta în repede succesiv. Știința încearcă în zadar să explice toate acestea. Multele semne din jurul nostru, cari vorbesc despre apropiata venire a Fiului lui Dumnezeu, sunt puse pe seama altor cauze decât cele adevărate. Oamenii nu pot să zărească pe îngerii ce opresc cele patru vânturi ca să nu bată până ce nu vor fi sigilați servii lui Dumnezeu; dar când Dumnezeu va porunci îngerilor Săi să dea drumul vânturilor, va avea loc o scenă de luptă și de neînțelegere, cum nu e pană care să o poată descrie”.

Siguranța numai în paza Sa

„Dar servii lui Dumnezeu nu trebuie să-și pună încrederea în ei înșiși în această mare strâmtorare. În viziunile date lui Isaia, lui Ezechiel și lui Ioan, vedem cât de strâns este legat cerul de evenimentele cari au loc pe pământ. Vedem grija lui Dumnezeu pentru aceia cari sunt credincioși față de El. Felul cum vor decurge evenimentele viitoare este în mâinile Domnului; lumea nu este fără Conducător. Maiestatea cerului ține în mâinile Sale destinele neamurilor, precum și interesele bisericii Sale.

„Fraților, nu este timpul acum să jelim și să disperăm, sau să ne lăsăm copleșiți de îndoială și necredință. Hristos nu este pentru noi un Mântuitor pus în mormântul cel nou al lui Iosif, închis cu o piatră mare și sigilat cu sigiliul roman. Noi avem un Mântuitor înviat din morți. El este Împăratul, Domnul oștirilor; El tronează între heruvimi, și în mijlocul luptei și frământărilor dintre națiuni El păzește încă pe poporul Său. El care domnește în ceruri este Mântuitorul nostru. El măsoară orice încercare. El veghiază asupra cup-torului de foc care trebuie să încerce orice suflet”. — Review and Herald, 11 Ianuarie, 1887.

Mai departe cetim:

„Hristos umblă printre sfeșnicele de aur. În chipul acesta este simbolizată legătura Lui cu Biserica Sa din toate timpurile. El este în strânsă legătură cu poporul Său și știe care este adevărata stare a copiilor Săi. El observă disciplina lor, vegherea lor, evlavia și consacrarea lor. Cu toate că El este Mare Preot și Mijlocitor în Sanctuarul de sus, totuși El umblă încoace și încolo prin a-

dunările copiilor Săi de pe pământ. El merge dela biserică la biserică, dela adunare la adunare, dela suflul la suflul. El este înfățișat ca umblând, ceea ce înseamnă veghe neobosită, grijă necurmată. El observă dacă lumina vreunuia dintre străjerii Săi arde slab sau e pe cale să se stingă. Dacă sfeșnicele ar fi fost lăsate numai pe seama grijii omenești, luminița tremurândă ar fi scăzut și s'ar fi stins. Dar El este adevăratul păzitor în casa Domnului, adevăratul îngrijitor al curților templului. Grijă Sa neîntreruptă și harul Său susținător sunt izvorul de lumină și viață".

„Lui Ioan i-au fost descoperite marile evenimente, cari aveau să clatine tronul împăraților și să facă să se sgduie toate puterile pământești. „Iată”, zicea El, „că El vine pe nori. Și orice ochiu îl va vedea; și cei ce L-au împuns. Și toate semințiile pământului se vor boci din pricina Lui”. Și a auzit făgăduința Mântuitorului făcută celui ce va birui: „Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții, și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui”.

„Acum Ioan era pregătit să privească scenele palpitate din marele conflict între cei cari păzesc poruncile lui Dumnezeu și aceia cari calcă în picioare legea Sa. El a văzut ridicarea puterii făcătoare de minuni, care avea să amăgească pe toți locuitorii de pe pământ, cari nu erau legați de Dumnezeu. „El a zis locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei, care avea rana de sabie și trăia”. Apoc. 13, 14—17.

„Profetul a auzit avertizarea solemnă împotriva închinării la această putere hulitoare: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și El din vinul mâniei lui Dumnezeu”. . . . Descoperitorul zice: „Aici este răbdarea sfinților, cari păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”. — Supliment pentru Misiunea Internă, Noembrie, 1893.

Idealul lui Dumnezeu de curățenie

Noi nu trebuie să pierdem din vedere niciodată înaltul ideal pe care Dumnezeu l-a pus în fața poporului Său, sau măsura cea minunată pe care a luat-o El prin nemărginita putere a nemăsuratului Său har, ca să ne facă în stare să ajungem acest ideal. Din soliile cari ne-au fost trimise de către solul Domnului, continuăm să cetim:

„Ce cere Domnul dela moștenirea Sa, răscumpărată cu sângele Său? — Sfințirea întregii ființe, — o curățenie ca și curățenia lui Hristos, o perfectă supunere la voința lui Dumnezeu. Iubiții mei frați și surori, Dumnezeu cere aceasta din partea noastră. În sfânta cetate nu poate intra nimeni dintre cei cari sunt mânjiți sau iubesc minciuna”. — E. G. White, Review and Herald, 24 Noembrie, 1904.

„Ce dragoste și voință neîntrecută, că, atunci

când noi nu aveam niciun drept la harul divin, Hristos a fost gata să aducă la îndeplinire răscumpărarea noastră! Dar Marele nostru Medic cere din partea fiecărui suflul o supunere necondiționată. Niciodată nu trebuie să facem noi înșine recomandări pentru propriile noastre cazuri. Hristos trebuie să aibă întreaga conducere a voinței și acțiunii”. — Idem, 18 Noembrie, 1909.

„Dumnezeu a luat întinse măsuri ca noi să putem rămâne desăvârșiți în harul Său, neavând lipsă de nimic, așteptând arătarea Domnului nostru. Sunteți voi gata? V'ați îmbrăcat voi cu hainele de nuntă? Haina aceasta nu va putea acoperi niciodată înșelăciunea, necurățenia, corupția și fățărnicia. Ochiul lui Dumnezeu este asupra voastră. El are puterea să discearnă gândurile și pornirile inimii. Poate că vom fi în stare să ascundem păcatele noastre de ochii oamenilor, dar nu putem să ascundem nimic de Făcătorul nostru”. — Ibidem.

Răspunderea părintească

Noi așteptăm și dorim după marea și îngrozitoare scenă cu care se va încheia istoria acestui pământ. Dar în timp ce așteptăm, trebuie să lucrăm cu sârguință spre a ne pregăti pe noi și a pregăti și pe alții pentru acel solemn eveniment. Inimile părinților trebuie să fie întoarse acum spre copiii lor cu un dor de negărit. Iată ce învățătură ne este dată în privința aceasta:

„Evenimentele cari vin își aruncă umbrele lor asupra drumului nostru. Tați și mame, apelez la voi ca să faceți cele mai serioase eforturi acum pentru copiii voștri. Dați-le în fiecare zi învățătură religioasă. Învățați-i să iubească pe Dumnezeu și să fie credincioși față de principiile dreptății. Cu o credință mare și serioasă, călăuziți de influența divină a Duhului Sfânt, lucrați, lucrați acum. Nu slăbiți nicio zi, nicio clipă. Învățați pe copii că inima trebuie învățată cu stăpânire de sine și cu tăgăduire de sine. Acțiunile vieții trebuie să fie în armonie cu legea lui Dumnezeu. Niciodată să nu fiți mulțumiți când vedeți pe copiii voștri crescând mari despărțiți de Hristos. Niciodată să nu vă simțiți liniștiți cât timp ei sunt reci și indiferenți. Strigați către Dumnezeu zi și noapte. Rugați-vă și lucrați pentru mântuirea sufletelor copiilor voștri. „Temerea de Domnul este începutul înțelepciunii”. Aceasta este izvorul principal, roata cea mai de seamă a caracterului. Fără temerea de Dumnezeu, ei nu vor putea să aducă la îndeplinire marea scop al venirii lor pe lume”.

„Aceia cari păzesc legea lui Dumnezeu să privească asupra copiilor lor cu simțiminte indefinite de nădejde și teamă, punându-și întrebarea ce rol vor avea ei în marele conflict care este chiar în fața lor. Mama îngrijată se întreabă: „Ce poziție vor lua ei? Ce aș putea face ca să-i pregătesc

să facă bine partea lor, astfel ca ei să fie primitori ai slavei veșnice? Mari răspunderi planează asupra voastră, mamele. . . . Puteți să educați pe copiii voștri. Puteți să-i ajutați ca să-și formeze caractere cari să nu fie conduse sau influențate să săvârșească răul, ci cari să conducă și să influențeze pe alții să facă binele. Prin rugăciunile voastre arzătoare însoțite de credință, puteți să puneți în mișcare brațul care mișcă lumea. Puteți să învățați pe copiii voștri să se roage cu folos când își pleacă genunchiul alături de voi. Rugăciunile voastre să se înalțe la tronul lui Dumnezeu: „Doamne, îndură-Te de poporul Tău! Nu da de ocară moștenirea Ta, n'o face de batjocura popoarelor! Pentru ce să se zică printre neamuri: „Unde este Dumnezeu lor?”

„Rugăciunile mamele creștine nu sunt neuate în seamă de Tatăl tuturor, care a trimis pe pământ pe Fiul Său ca să răscumpere un popor pentru Sine. El nu va respinge cererile voastre, și să vă lase pe voi și pe ai voștri pradă loviturilor Satanei în marea zi a conflictului final. Datoria voastră este să lucrați cu simplitate și credincioșie, și Dumnezeu va da tărie lucrării mâinilor voastre”. — E. G. White, Review and Herald, 23 Aprilie, 1889.

Cine va putea să stea în picioare?

Cu cât ne apropiem de sfârșit și experiențe grele se îngrămădesc în jurul nostru, aceste cuvinte mângâietoare cari se află în „Profeți și Regi”, paginile 512, 513, ne dau curaj să menținem iubirea și credincioșia noastră față de Dumnezeu:

„Timpul de strâmtorare dinaintea poporului lui Dumnezeu cere o credință neșovăelnică. Copiii Săi trebuie să dea dovadă că El este singurul căruia I se închină, și că nimic, nici chiar viața, nu poate să-i determine să facă cea mai mică concesie unei schimbări greșite. Adevărul va fi ascultat, chiar dacă urmarea va fi închisoarea, exilul sau moartea.

„Ca și în zilele lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego, tot așa și în timpul de încheiere a istoriei pământului, Domnul va lucra cu putere pentru cei cari stau tari pentru dreptate. El, care a mers cu cei trei viteji ebrei în cuptorul înroșit, va fi cu urmașii Lui pretutindeni unde se vor afla ei. Prezența Sa dăinuitoare va mângâia și va sprijini. În mijlocul vremii de strâmtorare, — strâmtorare cum n'a mai fost de când există neamuri, — cei aleși ai Săi vor sta neclintii. Satana cu toate oștile de demoni nu poate să nimicească nici pe cel mai slab dintre sfinții lui Dumnezeu. Ingeri cari sunt neîntrecuți în putere, îi vor apăra, și Iehova Se va descoperi pentru ei ca „Dumnezeul dumnezeilor”, în stare să mântuiască în chip desăvârșit pe aceia cari și-au pus încrederea în El”.

„Fraților, voi cărora v'au fost descoperite adevărurile cuvântului lui Dumnezeu, ce veți face voi în această vreme solemnă a scenelor de încheiere a istoriei acestei lumi? Sunteți voi trezi în fața acestor solemne realități? Vă dați voi seama de marea lucrare de pregătire care se face în ceruri și pe pământ? Toți aceia cari au primit lumina, cari au avut prilejul să citească și să audă, să ia aminte și să păzească lucrurile cari sunt scrise în ea, „pentru că vremea este aproape”. Nimeni să nu se aventureze acum să glumească cu păcatul, cauza oricărei nenorociri care a venit asupra lumii noastre. Să nu mai rămână într'o stare de somnolență și de nepăsare stupidă. Destinul sufletului nostru să nu atârne de ceva nesigur. Trebuie să știți voi înșivă că sunteți cu totul de partea Domnului. Fie ca întrebarea: Cine va putea să stea în picioare? să iasă din inimi sincere și de pe buze tremurânde. Oare în clipele prețioase de încercare, cari vi s'au oferit cu atâta îndurare, ați pus voi cel mai bun material în clădirea caracterului vostru? V'ați curățit voi sufletele de orice pată? Ați umblat voi în lumină? Faptele voastre au corespuns cu mărturisirea voastră de credință?

„Este cu puțință să fii un credincios pe dinafară, și în parte totuși să fii găsit lipsă și să pierzi viața veșnică. Este cu puțință să practici unele din poruncile Bibliei, și să fii socotit creștin, și totuși să pieri din cauză că îți lipsesc însușirile de seamă cari constituie caracterul creștin. Dacă avertizările pe cari le-a dat Dumnezeu sunt neuate în seamă sau privite cu indiferență, dacă iubești sau acoperi păcatul, îți pecetluiești soarta sufletului tău; vei fi cântărit în balanță și găsit prea ușor. Harul, pacea și iertarea vor fi retrase pentru totdeauna; Isus va fi trecut mai departe, fără a mai veni vreodată în atingere cu rugăciunile și cererile voastre. În timp ce harul mai zăbovește încă, în timp ce Isus mai face mijlocire pentru noi, fie ca noi să facem o lucrare desăvârșită pentru veșnicie”. — Supliment pentru Misiunea Internă, Noembrie, 1893.

„În timpul de strâmtorare care stă în fața noastră, garanția de siguranță a lui Dumnezeu va fi pusă acelora cari au păzit cuvântul răbdării Sale. Dacă v'ați conformat condițiilor cuvântului lui Dumnezeu, Hristos va fi pentru voi un refugiu în timpul furtunii. El va zice celor credincioși ai Săi: „Du-te, poporul Meu, intră în odaia ta, și încuie ușa după tine; ascundă-te câteva clipe, până va trece mânia! Leul din Iuda, așa de teribil față de cei cari au lepădat harul Lui, va fi Mielul lui Dumnezeu pentru cei ascultători și credincioși. Stâlful de fum va inspira groază și mânie călcătorilor legii lui Dumnezeu, dar va fi lumină și liberare pentru aceia cari au păzit poruncile Sale. Brațul, puternic ca să lovească pe cei răzvrățiți, va fi tot așa de puternic să libereze pe cei credin-

ciosi. Cu siguranță, niciun credincios nu va fi uitat. El va trimete pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare, și vor aduna pe aleșii Lui din cele

patru vânturi, dela o margine a cerurilor până la cealaltă". — Ibidem.

E. E. Andross

Nu iubiți lumea

„Lume”, așa cum este folosit cuvântul aci, este sinonim cu tot răul. Ea este contra lui Dumnezeu. Iubirea de lume este împotriva evlaviei. Lumea este pretinsă de către vrăjmașul a toată dreptatea ca fiind proprietatea sa, stăpânirea sa. Isus vorbea despre el ca fiind „stăpânitorul lumii acesteia”. Iar Pavel îl numea „domnul puterii vădudului”, (Efes. 2, 2), „dumnezeul veacului acestuia”. 2 Cor. 4, 4. Impărăția sa este o împărăție a întunerecului, iar stăpânirea sa, stăpânirea păcatului.

Supușii împărăției sale sunt aceia din lumea aceasta cari merg pe calea păcatului. Ei sunt fii ai mâniei, fii ai neascultării, umblând „după mersul lumii acesteia”. Convorbirea lor este numai despre plăcerile cărnii, împlinind „voile firii pământesti și ale gândurilor”. Ei sunt „din fire fii ai mâniei”. Efes. 2, 2, 3.

Hristos ne-a răscumpărat

Hristos ne-a atras prin îndurare. În mila Sa duioasă ne-a chemat. „Intoarceți-vă la Mine”, zice El, „și veți fi mântuiți toți cei ce sunteți la marginile pământului”. Hristos ne-a răscumpărat de toată nelegiuirea. Nu cu aur sau cu argint, ci prin sângele Său a plătit prețul pentru răscumpărarea noastră. El ne-a iubit așa de mult, că Și-a dat vieța pentru păcatele noastre. El ne-a liberat de răul veacului acestuia, chiar de puterea întunerecului — împărăția acestei lumi. Dumnezeu ne-a transportat în împărăția scumpului Său Fiu.

Prin puternica minune a nașterii din nou, noi am fost făcuți făpturi noi în Hristos Isus. Noi suntem proprietatea Sa răscumpărată, copii ai lui Dumnezeu, cetățeni ai împărăției lui Dumnezeu. Ce privilegiu binecuvântat, ca să fim numiți fii ai lui Dumnezeu!

Nu din lume

Este lucru adevărat, biserica luptătoare este încă în lumea aceasta. Copiii lui Dumnezeu trăiesc în mijlocul fiilor oamenilor. Biserica rămășiței este impresurată din toate părțile de păcatul și nelegiuirea acestui veac rău și stricat. Dar cu toate că noi suntem în lume, nu suntem din lume. Cetățenia noastră este în ceruri. Numele noastre sunt

scrise în cartea vieții Mielului. Isus zicea despre aceia pe cari Tatăl I-i dăduse din lumea aceasta: „Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume”.

Povara lui Hristos pentru Biserica Sa

Cea mai mare povară care apăsa pe inima lui Isus Hristos pentru Biserica Sa, chiar înainte de înălțarea Sa, părea a fi aceasta, ca cei pe cari i-a răscumpărat și i-a spălat prin sângele Său, să poată fi păziți de stricăciunea lumii acesteia. În memorabila Sa rugăciune redată în Ioan 17. El striga: „Sfinte Tată, păzește, în Numele Tău, pe aceia pe cari Mi i-ai dat, pentru ca ei să fie una, cum suntem și noi”. „Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău”.

Isus a despărțit pe ai Săi de lume. Sfinții Săi sunt sfințiți, deosebiți pentru Dumnezeu. Tocmai pentru lucrul acesta S'a sfințit și Isus. Linia de despărțire între fiii lui Dumnezeu și lume este limpede, distinctă. Nu poate să fie niciun compromis, nicio împărțire de interes.

Toată inima

Domnul Isus nu poate să împartă tronul inimii cu dumnezeul lumii acesteia. Domnia Sa asupra vieții trebuie să fie o stăpânire neîmpărțită asupra sufletului. Invățătura Sa asupra acestui punct este foarte clară și vădită: „Voi nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona”.

În răspunsul Său către Cărturar, Mântuitorul zicea: „Domnul, Dumnezeul nostru, este un singur Domn; și: Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău, și cu toată puterea ta”. Marcu 12, 29, 30.

Binecuvântatul nostru Domn cere tot ce este al nostru: cea mai deplină și cea mai adâncă iubire a noastră, consacrarea noastră credincioasă, slujba noastră neîmpărțită, cel mai mare sacrificiu al nostru, tot ce este al nostru. Evident, Mântuitorul a arătat foarte lămurit în învățătura Sa absoluta despărțire de lume a poporului Său.

Nu iubiți lumea

La șasezeci de ani după moartea Domnului nostru, Ioan cel iubit ținea sus același stindard

divin de evlavie. „Nu iubiți lumea”, dădea el avertizarea. Există o cruntă hotărîre în această expresie: „Nu iubiți”. Voința lui Dumnezeu este clar arătată de apostol. Nu mai rămâne nicio îndoială în ce privește sensul. Nu mai poate fi nici vorbă de discuție, niciun loc sau neutralitate. „Nu iubiți” este hotărîtor. Și apoi pentru a-l face să fie și mai plin de putere și mai clar, adaugă: „Nici lucrurile din lume”. Aceste cuvinte nu pot fi înțelese greșit. Ele nu mai pot fi înțelese altfel. Sunt a-tot-cuprinzătoare.

Continuând, apostolul declară că „Dacă iubește cineva lumea, iubirea Tatălui nu este în el”. Nu este loc destul în nicio inimă pentru o iubire dublă. Aceasta este o imposibilitate. Cel care iubește pe Dumnezeu nu poate să iubească lumea. Și nici cel care iubește lumea, nu poate să iubească pe Dumnezeu. Acestea două nu pot să fie amestecate în viață. Nicio consacrare și niciun serviciu cu inima împărțită, nu poate fi primit înaintea lui Dumnezeu.

Siretenia păcatului

Am ajuns vremuri primejdioase. Biserica Mișcării Advente este impresurată de toate părțile de cele mai decăzute stări cunoscute vreodată în toată istoria omenirii. Păcatul, în formele lui cele mai de necrezut, ce pot fi născocite numai de mintea de maestru a arhi-amăgitorului, a ajuns aproape culmea. Scena este așezată pentru amăgirile maestrului și pentru minunile uimitoare ale Satanei.

Dumnezeul lumii acesteia încearcă prin toate mijloacele de șiretlicuri și amăgire ca vicleana sa iscusință să poată izbuti, anume să poată găsi intrare în inima fiecărui copil al lui Dumnezeu. Așa după cum ispititorul arăta Mântuitorului de pe vârful muntelui „Toate împărățiile lumii și slava lor”, la fel și astăzi, aduce aceeași iscusită ispită în fața copiilor lui Dumnezeu. El înfățișează lumea în forma cea mai atrăgătoare și mai amăgitoare. El o înveșmăntează cu nevinovăție și inocență și convinge pe mulți din sânul bisericii că lucrurile pe cari le oferă lumea vor fi de mare folos pentru ei; că aceste lucruri le vor da poziție, influență și prestigiu.

Toți urmașii lui Hristos trebuie să dea piept cu același vrăjmaș plin de răutate, care a atacat pe Maestrul lor. Cu o dibăcie uimitoare, el își potrivește ispitele după împrejurările în cari se găsesc ei, după firea lor, după înclinațiile lor morale și mintale, după pasiunile lor puternice. El șoptește neconținut în urechile fiilor oamenilor, când le atrage atenția spre plăcerile lumești, câștiguri sau onoruri: „Toate acestea ți le voi da ție, dacă vei face ce-ți spun eu”. Noi trebuie să privim la Hristos; trebuie să ne împotrivim, așa cum S'a împotrivit El; trebuie să ne rugăm așa

cum S'a rugat El; trebuie să îndurăm chinuri sufletești, așa cum a îndurat și El, dacă vrem să biruim așa cum a biruit El”. — Review and Herald, 8 Noembrie, 1887.

Ispite iscusite

Satana se pricepe de minune să-și potrivească ispitele pentru fiecare. Interese, înclinații, gusturi, ambiții, dorințe, sunt tot așa de variate ca și indivizii. El are o sofistărie convingătoare pentru fiecare. Să nu uităm că numele lui este arhi-amăgitorul. Apetitul, mândria, pofta, — aceste trei slăbiciuni de seamă ale omului, stau la temelie. Din acestea iau naștere o mulțime de păcate în formele lor diferite. Dorința de câștig, poziția socială și tovărășiile lumești, toate acestea sunt o cursă pentru mulți. Umblările și metodele lumii sunt cele mai atrăgătoare pentru unii, în timp ce mulți sunt ispitiți în distracții, sporturi și plăceri ațățătoare.

Radio

Un val de rele se revarsă în căminurile noastre pe calea undelor, prin radio. Piese de teatru din cele mai ieftine, cântece lumești, comedie, tragedie, crime de orice fel, sunt transmise de unele posturi. Se face apel la elementele cele mai de jos și mai grosolane ale naturii omenesti. Cu siguranță, Duhul Sfânt este întristat și izgonit din multe căminuri prin programul de radio care este ascultat.

Pomenim de răul cauzat de radio ca ceva tipic. Nu putem să ne ocupăm cu multele feluri de ispite meșteșugite, de cari se folosește vrăjmașul ca să prindă în cursă picioarele credincioșilor. Veacul acesta este nebul după senzații ne mai pomenite. Senzații, — mai multe senzații, mai mari senzații, — acesta este strigătul multimilor. Dar din partea credincioșilor cari fac parte din această mișcare Adventă se cere o absolută și limpede despărțire de lume. Iată ce apel hotărîtor la credincioșie din toată inima față de Dumnezeu ne este adresat într'un timp ca acesta:

„Mulți au încercat să fie neutri, adică nici cu unii nici cu alții, într'o criză, dar n'au reușit să-și ajungă scopul. Nimeni nu poate să-și păstreze o poziție neutră. Aceia cari încearcă să facă aceasta, vor împlini cuvintele lui Hristos: „Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celalt; sau va ținea la unul, și va nesocoti pe celalt: Nu poți sluji lui Dumnezeu și lui Mamma”. Aceia cari își încep viața lor de creștini, fiind pe jumătate într'o parte și jumătate în cealaltă, se vor găsi în cele din urmă înrolați de partea vrăjmașului, oricari ar fi fost cele dintâi intenții ale lor. Și ca să fii un căzut dela credință, un trădător pentru cauza lui Dumnezeu, este ceva

mai grav decât moartea, pentru că aceasta înseamnă pierderea vieții veșnice". — E. G. White, în Review and Herald, 19 Aprilie, 1898.

„Domnul urăște nepăsarea și necredințioșia în vreme de criză în lucrarea Sa. Intregul univers privește cu un negrăit interes ultimele scene ale luptei celei mari între bine și rău. Poporul lui Dumnezeu se apropie de hotarele lumii veșnice; ce poate fi de mai mare importanță pentru ei decât să fie credincioși față de Dumnezeu cerului?” — „Profeți și Regi”, p. 148.

Un popor credincios și devotat

În mijlocul nostru este un mare număr de membri credincioși, devotați și consacrați. Mai este, de asemenea, o oștire de tineri viteji, serioși și evlavioși, cari sunt înscrși în Cercurile Misionarilor Voluntari și în Comunitățile noastre. Avem, de sigur, un puternic motiv să ne bucurăm de acești credincioși, statornici și demni de încredere, copii ai lui Dumnezeu, atât tineri cât și bătrâni, cari se află în această mișcare. Mulțumim lui Dumnezeu pentru fiecare dintre ei. Domnul Se bucură mult de ei. Aceștia sunt acei cari au primit aurul curățit prin foc, hainele albe și doftorie pentru ochi, cari sunt pregătite pentru cei din Laodicea cari se pocăesc.

Mulțumim lui Dumnezeu, de asemenea, pentru predicatorii din această mișcare: bărbați ai lui Dumnezeu, neînfricați, tari și consacrați, cari dau un lămurit sunet de trâmbiță, — bărbați cari cunosc vremurile și ce trebuie să facă Izrail. Ei sunt oameni în cari Dumnezeu poate să-și pună încrederea și pe cari El îi folosește.

Rătăciți de turmă

Marele Păstor al oilor nu putea să rămână liniștit și mulțumit cu cele nouăzeci și nouă cari erau în staul. Inima Sa era după oia cea pierdută, după mielul rătăcitor. Tot așa de neliniștiți și împovărați ar trebui să ne simțim și noi din pricina marelui număr dintre membrii noștri cari devin reci și nepăsători, pentru că sunt foarte mulți cari se abat din cale. Iubirea adâncă și arzătoare pentru Dumnezeu și pentru adevărul Său dispare încetul cu încetul din inimile lor și ei se întorc cu totul spre lume. Cu durere trebuie s'o spunem, că un mare număr de tineri de ai noștri sunt pierduți pentru cauza lui Dumnezeu în fiecare an. Oare să nu fim noi sguduți cu putere și armați de aceste stări dezastruoase din mijlocul nostru?

Întăriturile cari ne apără spiritualitatea, sunt sfărâmate. Studiul zilnic al Cuvântului lui Dumnezeu este neglijat. Rugăciunea în ascuns este părăsită în mare măsură de mulți; cel mult dacă se mai poate observa ici și colo. Altarul familiei este dărămat în multe căminuri. Curente

le ale lumii izbesc cu putere biserica din orice colț. Primejdia pândește din orice parte. În fiecare moment de lipsă de atenție, Satana capătă superioritate, și un suflet cade.

O primejdie foarte gravă

Dintre toate stările alarmante cari ar putea să fie enumerate, nu e niciuna mai mare sau mai dezastruoasă decât înclinația pe care o au mulți de a face „compromis”. Acesta e un foarte mare rău, și are o foarte largă influență în biserica lui Dumnezeu. E extrem de greu pentru cineva care e gata în orice moment la compromisuri, să-și dea seama bine de primejdia care se află în plăcerile, tovărășiile și legăturile lumești. Amăgitorul es: e în stare să facă astfel ca întunerecul să apară ca lumină, și să facă păcatul foarte atrăgător, și să-l facă să apară foarte de dorit pentru un copil al lui Dumnezeu. Sunt mulți din aceștia între membrii și tinerii Comunităților noastre. Ei sunt încropiți, și nu știu că sunt ticăloși, nenorociți, săraci, orbi și goi.

Păstori falși

Este de regretat și rușinos pentru biserica lui Hristos că între predicatori sunt unii cari sunt gata la compromisuri. Lor le place să se simtă liberi și să se laude că sunt liberali. Ei închid ochii față de ceea ce le place să numească „plăceri nevinovate”. Aceștia spun că vremurile s'au schimbat; felul de viață este cu totul altul acum: că biserica trebuie să-și modifice poziția în armonie cu stările schimbate în lume. Această categorie de oameni este foarte binevoitoare față de elementele iubitoare de lume, iubitoare de plăceri, din Comunitate. Astfel de lucrători au o mare influență. Exemplul lor este folosit și cuvintele lor sunt citate de mulți ca o îndreptățire pentru înclinațiile lor lumești. Influența unui astfel de lucrător este mult mai întinsă pentru rău și pentru nimicirea înalțelor idealuri de spiritualitate și evlavie, decât este îndemânarea a douăzeci de predicatori serioși, evlavioși și statornici la principii, de a zidi și a întări.

Un apel

Adresăm un apel stăruitor scumpilor noștri membri și în deosebi lucrătorilor noștri, să stea cu inimă, credincioși și neclintiți pentru credința dată odată sfinților. Nu poate fi vorba de niciun compromis, de nicio coborîre a idealurilor, de nicio părăsire chiar și a unui singur principiu de adevăr și evlavie din partea acelor cari vor întâmpina pe Isus.

„Advenștii de Ziua Șaptea au fost aleși de Dumnezeu ca un popor aparte, despărțit de lume. Cu dalta cea mare a adevărului, El i-a tăiat din

cariera lumii, și i-a adus în legătură cu El. El i-a făcut reprezentanții Săi și i-a chemat să fie trimeși pentru El în ul.ima mare lucrare de mântuire". — „Mărturii”, vol. 7, p. 138.

O cale sus, deasupra lumii

În legătură cu aceasta ne aducem aminte de prima viziune dată solului lui Dumnezeu pentru poporul Advent. Cărarea cea dreaptă și strâmtă se vedea întinzându-se deasupra lumii. Poporul Advent înainta pe cărarea aceasta spre cetatea lui Dumnezeu, care era la celălalt capăt al ei. O lumină strălucitoare lumina în tot lungul ei, dela capăt până la cetatea lui Dumnezeu. Atâta timp cât poporul Advent umbla în această lumină și își ținea ochii ațintiți la Isus, ei se aflau în siguranță. Când îndoiala și necredința își făcea loc în inimile lor, și când își luau ochii dela Isus, și tăgăduiau lumina care strălucea de-a-lungul drumului, ei se poticneau și se prăvăleau de pe cărare jos, în lumea întunecată și păcătoasă de sub ei.

Se poate vedea deci, că drumul pe care călătorește poporul Advent spre cetatea lui Dumnezeu este întins mai sus deasupra lumii. Nu era nicio legătură între calea aceasta și lumea întunecată și nelegiuită de jos. Nu era niciun loc de compromis, nicio zonă neutră, niciun teren de mijloc. Cei ce făceau parte din poporul Advent erau

reprezențați, fie pe cărarea care ducea spre cetatea lui Dumnezeu, sau cădeau jos de pe cale în lumea cea întunecată de sub ei.

Un sunet de trâmbiță

„Dumnezeu chiamă la despărțire de lume. Oare vei asculta? Vei ieși dintre ei, și vei rămâne despărțit și deosebit de ei? Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunerecul? Tu nu poți să te amesteci printre cei lumești, să iei parte la spiritele lor, să urmezi exemplul lor, și apoi să mai fii și un copil al lui Dumnezeu. . . . Dacă te despați de lume în ce privește sentimentele tale, și rămâi liber de mănjierea ei, fugind de stricăciunea care este în lume prin poftă, Dumnezeu va fi Tatăl tău, El te va adopta în familia Sa, și vei fi moștenitor al Său”. — „Mărturii”, vol. 2, p. 44.

Oare nu suntem noi gata în această Săptămână de Rugăciune s'o rupem definitiv cu lumea și cu lucrurile cari sunt în lume? Oare nu ne vom ridica noi astăzi ca să lepădăm orice formă de păcat din vieța noastră și să fim cu totul ai lui Dumnezeu?

„Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, iubirea Tatălui nu este în El”. 1 Ioan 2, 15.

O. Montgomery

Solia Laodiceană și îndreptățirea prin credință

„Ingerului Bisericii din Laodicea scrie-i: Iată ce zice Cel ce este Amin, Martorul credincios și adevărat, în ceputul zidirii lui Dumnezeu: „Știu faptele tale: că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea. Pentrucă zici: Sunt bogat, m'am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic, și nu știu că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol, te sfătuiesc să cumperi dela Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să te îmbraci cu ele, și să nu ți se vadă rușinea goliciei tale; și doftorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii, și să vezi. Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia, pe cari-i iubesc. Fii plin de râvnă dar, și pocăiește-te! Iată Eu stau la ușă, și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi intra cina cu el, și el cu Mine. Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie. Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul”. Apoc. 3, 14—22.

Biserica Laodicea este ultima din cele șapte biserici amintite în capitolele doi și trei din cartea Apocalipsului. Și cum aceste șapte biserici acoperă timpul între prima și a doua venire a lui Hristos, și Biserica Laodicea este ultima dintre

cele șapte biserici, ea trebuie să fie deci aceea care va fi în ființă chiar înainte de venirea Fiului omului.

Faptul acesta este de o importanță sdrobitoare pentru poporul lui Dumnezeu din timpul acesta. Dacă noi suntem cu adevărat poporul lui Dumnezeu; dacă ne aflăm acum în ceea ce Biblia numește „vremea sfârșitului”; dacă solia Laodiceană este pentru ultimul popor — atunci această solie este pentru noi. Nimic nu poate fi mai de seamă ca o solie deosebită dela Dumnezeu, o solie nu numai către biserică în general, ci și către „turma cea mică”, o solie către cei cari ne aflăm adunați aici. Este dreptul nostru, datoria noastră și privilegiul nostru, ca să primim această solie în chip individual și s'o aplicăm personal.

Cel ce trimete solia aceasta stabilește trei lucruri despre Sine: El este Amin; El este Martorul credincios și adevărat; El este Creatorul. (Fraza: „inceputul zidirii lui Dumnezeu”, trebuie să fie înțeleasă aci ca „Incepătorul” creațiunii lui Dumnezeu). Rostul acestei introduceri este de a întări credința noastră în Cel ce rostește solia.

Creatorul este Cel care vorbește. El vorbește în calitate de Sa de Martor credincios și adevărat. Cuvântul Său are nu numai autoritate, dar și un scop final. Nimic nu mai poate fi adăugit. El este „Amin“.

Starea poporului

Solia pe care Dumnezeu o trimete poporului Său nu este o solie măgulitoare. Adevărul nu este totdeauna plăcut inimii omenești; și câte odată este greu — pentru unii cel puțin — chiar să admită faptele. Totuși, creștinul sincer trebuie să fie totdeauna dispus să primească și să lucreze potrivit adevărului, și când vorbește Martorul credincios și adevărat, el primește solia ca dela Dumnezeu. Atitudinea sa este: „Vorbește, Doamne, căci robul tău ascultă“.

Prima declarație a Martorului este: „Știu faptele tale: că nu ești nici rece, nici în clocot“. Aceasta vorbește despre „fapte“. Cei ce fac parte din poporul lui Dumnezeu nu fac tot ce trebuie să facă; dar nici nu sunt învinuiți că ar fi cu totul leneși. Ei nu sunt nici reci, nici în clocot, ci încropiți. Pricepem din aceasta că în lucrarea aceasta pe care o fac ei este lipsă de entuziasm. Ei nu sunt aprinși pentru Dumnezeu, dar nici nu sunt cu adevărat reci. Ei sunt numai încropiți, căldicei.

Este ușor să prezentăm statistici despre lucrarea pe care o face denomi-națiunea noastră și să așezăm șiruri impunătoare de cifre. Noi cu toții avem nevoie de încurajare din când în când, și este mult în lucrarea denomi-națiunii care să dea cea mai mare încurajare. Dar ar fi de folos de data aceasta să luăm aminte la declarația Martorului credincios și adevărat în legătură cu Comunitatea noastră de aci, și cu noi înșine, cu fiecare în parte. Anume, în ce stare se află această Comunitate? In ce stare mă aflu eu personal? Suntem noi gata în mod sincer să stăm în fața faptelor, suntem noi gata să facem un inventar în timpul acestei săptămâni, și să facem balanța registrului nostru în lumina acestei solii a Martorului credincios? Spune Martorul adevărul în cazul meu, în cazul acestei Comunități, sau aplicația trebuie căutată în altă parte? Este oare adevărat că noi dăm dovadă de prea puțin interes față de lucrarea misionară a Comunității, față de școala de Sabat, sau de Campania de Toamnă? Oare sunt unii cari nu aduc zecimea și nu se achită de obligațiile lor în ce privește cheltuelile Comunității, și sunt gata să lase pe seama altora purtarea poverilor? S'ar putea face o listă lungă de lipsurile membrilor Comunităților; dar primejdia pe care o aduce cu sine o astfel de listă este că se vor găsi unii cari vor afla în ea anumite lucruri cari se potrivesc de minune cutărui sau cutărui din adunare, și uită că propriile lor lipsuri ar trebui să apară cele mai mari de pe listă, așa de mari, încât orice altceva

va apare fără însemnătate, foarte mici. Slujbașii Comunității să ia aminte la răspunderea lor în lumina situației în care se află Comunitatea de sub grija lor, și fiecare membru să se cerceteze pe sine. Orice apreciere să se facă în lumina declarației descoperitoare a Martorului credincios, și dacă se constată că mărturia Sa este adevărată, să se ia îndată măsurile cele mai potrivite pentru îndreptarea stărilor de lucruri. Numai atunci când solia Laodiceană este trăită în viață, va implini ea ceea ce Dumnezeu are de scop.

Condițiunile exterioare — Starea lăuntrică

„Pentru că zici: „Sunt bogat, m'am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic““. Această declarație se referă la condițiunile spirituale. Ea arată o perfecă mulțumire cu lucrurile așa cum sunt. Poporul se crede bogat și plin de avuții, și neavând lipsă de nimic. Visul lor este un vis plăcut și foarte mângâietor. Dar vai! este doar un vis. Realitatea este cu totul alta decât visul.

Adevărul este că ei nu sunt bogați; sunt săraci, sunt nenorociți. Ei nu sunt îmbogății, ci sunt goi. Vederea lor este mai mult decât slabă; le lipsește cu desăvârșire — sunt orbi. In loc de a nu duce lipsă de nimic, ei duc lipsă de toate. Starea lor nici nu poate fi mai grea decât așa. Și ca vârf la toate acestea, pare că ei sunt în necunoștință de starea lor. Acesta este cel mai primejdios simptom dintre toate. Dacă nu li se vor deschide ochii, sunt fără nicio nădejde.

„Este acesta un tablou adevărat?“ vor zice unii, sau „este prea exagerat?“ Sunt vrăjmași ai bisericii cari au folosit cuvintele Martorului ca să „expună“ stările de lucruri din biserica rămășiței, și au găsit o mare satisfacție în a face astfel. Concluzia este limpede că: ei sunt bucuroși că nu aparțin unei astfel de biserici și că vor ca și alții să se alătore lor și să stea deoparte.

Dar să stăm să cercetăm lucrurile. Biserica Laodicea este cea din urmă din cele șapte. Nu mai este alta. Ea este fie **acea biserică, sau niciuna**. Dacă Dumnezeu leapădă biserica aceasta. El nu mai are nicio biserică pe pământ; pentru că — trebuie să spunem din nou — **nu mai este o altă biserică**, nu mai este a opta biserică, nu mai este nicio biserică următoare. Sunt numai șapte biserici și Laodicea este ultima. Dacă aceasta este vârsată, Dumnezeu este fără biserică. Să nu fie nicio înțelegere greșită în privința aceasta. Biserica Laodicea, așa nevrednică cum este, chiar nenorocită și săracă și oarbă și goală, este încă biserica lui Dumnezeu. Nu mai este alta.

Poate că cineva s'ar întreba îngrijat: „Dar cum se poate una ca asta? Cum poate biserica lui Dumnezeu să fie într'o așa stare, și încă să mai fie biserica lui Dumnezeu? Nu cumva este vreo înțelegere greșită undeva? Nu zice Dumnezeu că

va vărsa Biserica din gura Sa?" Să ne oprim puțin asupra acestei întrebări.

Ușa cea deschisă a nădejzii

Nu trebuie să uităm că Dumnezeu trimete o solie de avertizare Bisericii Sale. El arată starea credincioșilor, dar nu-i lasă în desnădejde. Mai este încă o ușă deschisă înaintea lor. Luați seama la cuvintele mângâietoare: „Eu mustru și pedepesc pe toți aceia, pe cari-i iubesc. Fii plin de râvnă dar, și pocăiește-te”. Dumnezeu pedepsește pe poporul Său, nu pentru ca ei să fie descurajați și abătuți, ci pentru ca să știe că Dumnezeu îi iubeste. Observați mai departe: „Te sfătuesc să cumperi dela Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să te îmbraci cu ele, și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii, și să vezi”. Dumnezeu nu-Și bate joc de poporul Său. Dumnezeu nu le-ar da sfatul să cumpere dela El lucrurile de cari au nevoie, dacă n'ar fi cu puțință să le capete. Dimpotrivă, faptul că El îi sfătuește să cumpere, e o dovadă că El e gata să le acopere lipsa aceasta. Trebuie să se observe de asemenea că solia însăși pune la îndemână chiar lucrurile cari le lipsesc. Solia care îi osândă, solia care îi mustră, ea este aceea care arată și calea de ieșire. Nu este nicio lipsă, nicio trebuință, care să nu fie acoperită de însăși solia aceasta.

Când cetim că starea bisericii Laodicea este vrednică de plâns, nu trebuie să trecem ușor peste chestiunea aceasta, ca fiind fără nicio urmare. Nici nu trebuie să disperăm, ca și când n'ar fi nicio nădejde, și să ne unim cu aceia cari se uită la nedesăvârșirile lui Izrail. Mai de grabă noi trebuie să ne pocăim înaintea lui Dumnezeu, primind sfatul Martorului adevărat, și să cumpărăm dela El lucrurile de cari avem nevoie.

Va face Biserica aceasta? Se va pocăi Biserica? Se va întoarce Laodicea la Domnul din toată inima? Lucrul acesta nu ni se spune în solie. Deoarece aceasta este o chestiune personală, căreia fiecare trebuie să-i dea răspuns pentru sine, rămâne o chestiune deschisă. N'ar fi fost bine din partea Domnului să spună mai dinainte cum vor fi lucrurile. O astfel de anunțare ar fi fost neînțeleaptă. Dacă solia ar fi spus că Laodicea are să se întoarcă și să primească sfatul Domnului, unii ar fi fost ispițiți să se măgulească cu gândul că până la urmă toate lucrurile vor ieși bine. Dacă s'ar fi spus contrariul, aceasta ar fi dus la descurajare. Așa dar este foarte bine așa cum este, pentru ca fiecare să vegheze pentru sine, și să se asigure că împlinește tot ce cere Domnul din partea lui. Aceasta dă fiecăruia un prilej de a face ca chemarea sa să fie sigură, nu face pe nimeni să fie prea încrezut sau prea descurajat, ci face ca fiecare să-și încordeze orice nerv spre a câștiga premiul dorit.

Ultima biserică trebuie să triumfeze

În timp ce fiecare individ în parte este lăsat ca să-și lucreze propria mântuire cu frică și cu cutremur, cazul cu biserica Laodicea, ca biserică, este cu totul deosebit. Porțile iadului nu o vor putea birui. Ultima biserică nu va fi vărsată din gură; nu va fi lepădată; ea va merge înainte biruitoare. Noi am arătat deja că nu va mai fi a opta biserică. Biserica Laodicea, înfățișată aci ca având nevoie de orice, este aceeași care va câștiga biruința asupra oricărui atac și va sta în cele din urmă la marea de cristal, biruitoare chiar asupra fiarei și asupra chipului ei. Apoc. 15, 2. Cei ce fac parte din ea sunt fără vicleșug, și însuși Domnul nu găsește nicio vină în ei. Ei sunt fără vină chiar înaintea cerului. Apoc. 14, 5. Ei au luat aminte la sfatul Martorului adevărat, au primit alifie pentru ochi, au primit veșmintele albe cari le fusese pregătite, și îmbrăcați cu slava lui Dumnezeu, sunt făcuți în stare să stea în picioare în fața ochiului cercetător al Celui Atotputernic. Apoc. 3, 18.

Ceva mai mult încă, Dumnezeu iubeste Biserica Sa. Vers. 19. Și că ușa nu le este închisă, se vede limpede din faptul că Isus stă la ușa inimii și bate, așteptând să intre înăuntru îndată ce ușa este deschisă. Din aceste fapte învățăm trei lucruri: întâi, că Dumnezeu iubeste Biserica, deși are atâtea greșeli, și că El dorește ca s'o izbăvească; al doilea, că Dumnezeu are un mijloc de vindecare pentru orice lipsă și nedesăvârșire a poporului Său, și dorește ca să fie întrebuițat; și al treilea, că El stă la ușă, gata să intre în momentul când ușa se deschide, făgăduind că va lua pe credincioșii Săi la Sine, ca să stea cu El pe tronul Său ca biruitori. În Biblie sunt făgăduințe mai mari decât acestea. Ele trebuie să fie o pricină de puternică îmbărbătare pentru toți aceia cari se luptă cu păcatul.

Și ca să știm că până la urmă biserica Laodicea nu este părăsită de Dumnezeu, ne este dată această îmbărbătare: „Așa slabă și plină de greșeli, având continuu nevoie să fie avertizată și sfătuită, cu toate acestea Biserica este obiectul celei mai mari atenții din partea Domnului Isus. El face încercări cu harul Său asupra inimilor omenești, și lucrează așa schimbări de caracter, încât îngerii sunt uimiți, și își exprimă bucuria lor în cântări de laudă. Ei se bucură la gândul că ființe omenești păcătoase și rătăcitoare pot să fie astfel schimbate”. — „Mărturii”, vol. 7, p. 16.

Iubirea lui Dumnezeu nu duce pe nimeni să nutrească păcatul

Dar iubirea lui Dumnezeu față de noi nu trebuie să ne facă să închidem ochii față de faptul că El este absolut preocupat de Biserica Sa, și

că ea nu se află într'o situație bună. Chiar și solia zice: „Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia, pe cari-i iubesc. Fii plin de râvnă dar, și pocăiește-te”. În dorința noastră de a ascunde greșelile noastre de ochii lumii, nu trebuie să facem fatala greșeală de a ne închipui că totul este bine. Există păcat în Biserică. Dar nici nu trebuie să se aducă desvinovățiri pentru aceste păcate existente. Dimpotrivă, trebuie să se facă o pocăință desăvârșită și din toată inima printr'o deplină și completă renunțare la orice rău. Orice altceva afară de aceasta, nu va avea nicio valoare. Nimic altceva n'ar fi mai rău pentru noi decât să ne călăuzim de gândul că, dacă Dumnezeu iubește Biserica, nu trebuie să ne mai sinchisim de nimic. Adevărul este că oricine care nu va deschide larg ușa ca să lase pe Mântuitorul să intre înlăuntru — și aceasta se va face printr'o serioasă pocăință și îndepărtare de păcat — nu va vedea niciodată împărăția cerului. Cu toate că Biserica va merge înainte triumfătoare, unii ca aceștia vor fi părăsiți afară.

Trebuie să se scrie cu o pană de fier și să se graveze pe conștiința fiecărui suflet că Dumnezeu este teribil în hotărîrea Sa. A sosit timpul când trebuie să se facă o lucrare desăvârșită pentru veșnicie. Păcatul din suflet trebuie omorît, căci altfel sufletul va fi ucis de el. Niciunul din cei cari sunt îmbrăcați în hainele murdare ale îndreptățirii de sine, nu va fi mântuit vreodată. El va fi vărsat din gură, nevrednic pentru curțile de sus ale lui Dumnezeu.

Mărturisirea păcatului și restituirea

Dacă astfel stau lucrurile, ce trebuie să facem ca să fim mântuiți? Mărturisirea, deplină și nesilită, înaintea lui Dumnezeu și față de cei cărora le-am greșit, este o primă condiție. Prețul poate fi mare, dar el trebuie plătit. Trebuie să facem mărturisire față de persoana sau de persoanele în drept. Este vorba numai de acestea, nu de altele.

Odată cu mărturisirea vine și restituirea, adică să dai înapoi tot ce ai luat pe nedrept. Oriunde a fost săvârșit vreun rău, trebuie să se vadă voioșia de a repara răul, ori de câte ori aceasta este cu putință. Cel ce fura să nu mai fure nicicum. Dar mai mult decât atât. Să dea înapoi ce a luat, ori de câte ori este cu putință. Acela care nu e gata să dea înapoi, nu s'a pocăit. Trebuie să aibă loc o lucrare desăvârșită. Avem nevoie de veșmintele curățeniei și sfințeniei, cari să acopere goliciunea noastră înaintea lui Dumnezeu. Numai în felul acesta putem să stăm în picioare înaintea privirii cercetătoare a Domnului, când vine să vadă oaspeții. Mat. 24, 11—14.

Indreptățirea prin credință

Ce este această haină cu care Hristos vrea să îmbrace pe poporul Său, și pe care El cere ca

toți s'o aibă? Nimic altceva decât haina propriei Sale îndreptățiri, haina sfințeniei și curățeniei, care este „dreptatea sfinților”, „inul subțire, strălucitor și curat”. Apoc. 19, 8. Acesta este un veșmânt sau o haină care nu se poate câștiga prin eforturi omenești, ci poate să fie cumpărată numai dela Domnul, și aceasta fără bani și fără preț. Ea este un dar de bunăvoie, singura condiție pentru primirea ei fiind obligația de a o îmbrăca.

A fost multă discuție teologică în ce privește însemnătatea îndreptățirii prin credință, ce anume este ea și ce vrea să arate. Subiectul nu este greu și nu cere o profundă pătrundere teologică. Dimpotrivă, este așa de simplă, încât nimeni nu poate să greșească. Ca oricare adevăr important din Sfânta Evanghelie, poate fi înțeles de către toți.

Pilda fiului risipitor ni-l prezintă pe acesta când vine în casa tatălui său, îmbrăcat în niște sdrențe. El își dusese vieța pe lângă porci, veșmintele sale erau sdrențuite și sfâșiate, așa că el era cu totul nedemn de a se arăta înaintea prietenilor săi de mai înainte, și chiar înaintea robilor. Tatăl, văzând starea sa, poruncește ca să fie îmbrăcat cu haina cea mai bună. Impodobit astfel, este introdus în mijlocul oaspeților, fiind îmbrăcat acum așa cum ședea bine fiului tatălui.

Dumnezeu face o lucrare asemănătoare pentru fiecare păcătos care vine la El. El îndepărtează hainele murdare și aduce pentru el o haină curată și fără pată. Păcătosul este îmbrăcat cu hainele îndreptățirii lui Hristos, păcatele sale sunt iertate, și din punct de vedere spiritual făcut demn pentru locuirea laolaltă cu frații.

Acest proces al iertării și curățirii poartă numele de „îndreptățire prin credință”. Omului i se dă un nou avânt și o nouă poziție înaintea lui Dumnezeu. El este socotit ca făcând parte din familia lui Dumnezeu. Aceasta e lucrarea care se face pentru oricine se pocăiește. Se poate să aibă multe păcate, dar trecutul este iertat, i se dă o inimă nouă, și el devine o făptură nouă în Hristos Ius.

Cu prilejul convertirii, păcătosul primește pe Hristos, și odată cu El primește și îndreptățirea prin credință. Din clipa aceea el este socotit drept. Îndreptățirea îi este atribuită, și în numele lui Hristos el este socotit desăvârșit în El. Vieța lui Hristos o reprezintă pe a sa, și el este socotit ca și când n'a păcătuțit niciodată. Acum partea omului este de a desvolta un caracter asemenea veșmântului pe care-l poartă, așa că atunci când va sta în fața unui Dumnezeu sfânt, fără mijlocitor, caracterul său se va asemăna cu Modelul divin. Această lucrare de sfințire progresivă nu este lucrarea unei zile sau a unui an, ci a unei vieți întregi. Ea începe cu prilejul convertirii, și continuă din zi în zi până este desăvârșită în ade-vărata ei sfințenie. Când aceasta este terminată, persoana reflectează chipul lui Dumnezeu în totul,

lucrarea este completă și Dumnezeu pune sigiliul Său de primire.

Așa dar, ce trebuie să facem noi chiar acum în această Săptămână de Rugăciune? Mai întâi, să cerem dela Dumnezeu alifia cerească, pentru ca să ne vedem noi înșine așa cum ne vede Dumnezeu. Alifia sau doftoria de ochi, nu ne este dată ca să descoperim greșeli în frații noștri, ci în noi înșine. Să nu ne înșelăm în privința aceasta. Un pas greșit aci, poate fi fatal.

După ce ne-am văzut pe noi înșine așa cum suntem în realitate, nu trebuie să cădem în descu-rajare. Trebuie să cerem cu stăruință dela Dum-

nezeu aceea ce va acoperi starea noastră de goliciune, să primim haina cea făgăduită a îndrep-tării, să primim adevăratele bogății ale harului Său, să credem că Dumnezeu ne-a iertat păcatele în Numele lui Hristos, și atunci să deschidem larg ușa pentru ca El să intre și să avem părtaşie cu El. Și făgăduința este: „Eu voi intra”. Apoc. 3, 20. Dacă vom urma în credință aceste simple îndrumări, Dumnezeu Iși va descoperi cu bogăție făgăduințele Sale, și această Săptămână de Ru-găciune va fi cea mai binecuvântată din experiența noastră. Dea Bunul Dumnezeu ca să fie astfel!

M. L. Andreassen

Copiii și tineretul nostru — Moștenirea prețioasă a Bisericii

Biserica este o organizație formată din persoane cari au lepădat păcatul și au ales să trăiască o viață în ascultare de Dumnezeu, o asociație voluntară de zidire reciprocă, și cu scopul de a duce solia mântuirii acelor cari nu sunt mântuiți. Ea este averea prețioasă a Domnului Isus Hristos, și poartă numele de „Trup al Său”. Este singurul obiect de pe pământ către care Iși îndreaptă cea mai mare grijă a Sa.

Biserica se găsește acum în mijlocul unei deosebite săptămâni de rugăciuni. Noi căutăm să ne apropiem tot mai mult de Mântuitorul nostru și unii de alții. Căutăm să învățăm în chip mai desăvârșit calea Domnului. Ne rugăm pentru putere spirituală ca să trăim o viață creștină, și ne străduim să căpătăm putere de sus spre a ne îndeplini misiunea noastră. Astăzi ne îndreptăm gândurile spre copiii și tineretul pe cari Domnul ni i-a dat. Psalmistul ne spune că copiii sunt „o moștenire dela Domnul”. Ps. 127, 3. Cu adevărat, copiii și tineretul sunt o moștenire prețioasă. Ei sunt os din oasele noastre și carne din carnea noastră, și către ei trebuie să se îndrepte toată grija și dragostea noastră.

Datoria părinților creștini față de copiii lor

Dumnezeu a pus în inima oricărei ființe ome-nești, și chiar în animale, iubirea față de proge-nitură, sau față de cei ce se nasc, și instinctul de a-i ocroti și proteja. Niște părinți normali și-ar pune chiar viața în primejdie pentru ca să apere pe copiii lor, și ar fi gata să rabde de foame, dacă

ar fi nevoie, numai ca micuții lor să aibă ce să mănânce și să poată trăi. Aceste porniri firești pentru păstrarea vieții fizice intră de asemenea în domeniul spiritualului. Părinții ale căror păcate au fost iertate și cari au intrat în legătură cu Isus, se gândesc mai înainte de toate la copiii lor, și au o dorință arzătoare ca și ei să fie liberați de păcat și să fie salvați de mânia viitoare; ca și ei să împlinească planul lui Dumnezeu cu viața lor, și să câștige suflete pentru împărăția Sa.

Dumnezeu a pus asupra fiecărui creștin răspunderea de a ajuta la vestirea Evangheliei în lumea întreagă, și lucrarea aceasta începe chiar în căminul lor. Cea dintâi răspundere a fiecărui părinte este mântuirea acelor cari fac parte din familia sa. Acela care nu se îngrijește de cei ai săi — ne spune Scriptura — a tăgăduit credința și este mai rău decât un necredincios.

Biserica și tineretul

Numărul membrilor Bisericii Adventiștilor de Ziua Șaptea este acum de peste 450.000. Se socotește pe baza statisticelor bine întocmite că sunt în Biserică și în familiile cari fac parte din Biserică 300.000 de copii și tineri între șase și douăzeci și cinci de ani. Cu adevărat „avem o oștire de tineri” pentru hrănirea și educarea căroră Domnul ne face răspunzători. Acest mare corp de tineri alcătuiește unul din cele mai roditoare câmpuri pentru evanghelizare. Cu toate că suntem foarte activi în sforțările noastre de a duce solia acelor cari nu sunt Adventiști, și cu toate că mulți dintre

tinerii noștri se duc în lume, totuși încă o pătrime sau chiar o treime din toți cei cari sunt primiți în Comunitate sunt dintre copiii și tineretul nostru.

Ni s'a spus că „Lucrarea care stă chiar în fața membrilor noștri este de a deveni interesați de aproape de tineretul nostru”. — „Sfaturi către profesori”, p. 42. Și totuși, cât de ușor este ca să-i neglijăm, și să nu le punem la îndemână învățătura și conducerea care să fie potrivită cu nevoile lor. De sigur, este tot așa de important ca proprii noștri copii să fie convertiți și întăriți bine în Comunitate, cum este și de a aduce convertiți din afară.

Se povestește despre un bătrân predicator scoțian că după ce muncise și se rugase un an de zile, a câștigat doar un singur suflet, și acela „doar un băiețuș”, așa cum îi aducea aminte diacoul în bătaie de joc. Dar predicatorul nu s'a lăsat descurajat; el se alipi de băiat și îl învăță, și peste câțiva ani, o voce îi șopti acestui băiețuș: „Domnul are nevoie de tine” în Africa. El a mers, și numai rapoartele cerului vor descoperi ce binecuvântări a adus Robert Moffat pentru acel continent întunecat. Și totuși, el nu era decât „un băiețuș”.

Este un fapt întristător că mai bine de jumătate din toți tinerii noștri trecuți de cincisprezece ani nu sunt membri ai Comunității. Adeseori vorbim despre numărul tinerilor pe cari îi pierdem. Mii din ei nu sunt pierduți pentru Comunitate pentru simplul fapt că ei n'au fost niciodată membri ai Comunității. Dacă nu-i câștigăm, îi pierdem. Cât adevăr cuprind aceste cuvinte ale Spiritului Profeției: „Sunt între noi mulți tineri și tinere cari nu sunt în necunoștință de credința noastră, dar ale căror inimi n'au fost niciodată atinse de puterea harului divin”. — Slujitorii Evangheliei”, p. 207.

Noi cunoaștem foarte bine faptul că în ultimele ore ale marelui conflict între bine și rău, diavolul va veni pe pământ cu mare putere, pentru că știe că mai are puțină vreme. Tinerii noștri nu sunt feriți de această ultimă sforțare satanică. Așa cum a arătat și servea Domnului, „arhivrajmașul știe bine cu ce fel de material are de-a-face; și el și-a pus la lucru toată înțelepciunea sa infernală spre a născoci obiceiuri și plăceri pentru tinerii cari vor despărți sentimentele lor de Isus Hristos”. — Youth's Instructor, 5 Ianuarie, 1887. Și iarăși: „Copiii noștri stau într'adevăr la răscruce. De fiecare parte momelile lumii spre căutare la sine și îngăduință de sine îi îndepărtează de calea aruncată pentru mântuirea celor răscumpărați de Domnul. Depinde de alegerea pe care o fac dacă vieța lor va fi o binecuvântare sau un blestem”. — Review and Herald, 16 Maiu, 1912.

Ne doare inima că așa de mulți dintre cei iubiți ai noștri trebuie să fie pierduți, și aceasta dă

de știre lumii despre slăbiciunea noastră spirituală. Așa cum scria și sora E. G. White, „ce privilegii tristă pentru lume sunt mulțimile de copii neconvertiți cari iau parte la adunările noastre!”. — Review and Herald, 21 Februarie, 1893.

Ce îndemn puternic este această oștire de tineri neconvertiți! Noi ar trebui să facem din această săptămână, o săptămână de rugăciune pentru mântuirea tineretului nostru. Trebuie să strigăm la Dumnezeu, zicând: Doamne, îndură-Te de poporul Tău! Nu da de ocară moștenirea Ta, n'o face de batjocura popoarelor”. Ioel 2, 17.

Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că avem făgăduința că acei cari nădăduesc în El, „nu vor fi dați de rușine”, și că chiar „prada celui puternic îi va fi luată, și cel prins de asupritor va scăpa; căci Eu voi lupta împotriva vrăjmașilor tăi, și voi scăpa pe fiii tăi”. Isaia 49, 25.

Să ne alăturăm și noi uneia dintre bunele mame Adventiste de Ziua Șaptea, a cărei inimă se simțea împovărată pentru copiii Bisericii, punându-ne această întrebare: „SUNT TOȚI COPIII INLAUNTRU?”

„Sunt toți copiii înlăuntru? Se lasă umbra nopții, Și norii furtunoși se-adună în amenințătorul apus; Pasărea se ascunde, caută un adăpost prietenesc; Tunetul bubue; furtuna se ntețește, Și întunerecul sălășluște peste tumultul grozav. Vîno și închide ușa, și trage aproape piatra inimii; Sunt toți copiii înlăuntru?”

Sunt toți copiii înlăuntru? Se lasă umbra nopții, Când păcatul atrăgător se plimbă pe străzi.

O, la urmă înțepă ca un bazilic!

Otrăvite sunt dulciurile furate.

O mame, feriți picioarele celor fără experiențe, Prea pornite să rătăcească pe cărările păcatului!

O, închide ușa împotriva ispitei!

Sunt toți copiii înlăuntru?

Sunt toți copiii înlăuntru? Se lasă umbra nopții, Noaptea morții se apropie cu pași repezi;

Domnul chiamă, Întră în cămăruța ta,

Ascunde-te câteva clipe!

Și când va veni El, Impăratul în toată slava Sa, Acela care muri pentru a câștiga inimile noastre,

O, fie ca porțile cerului să se închidă în urma noastră,

Când vom fi cu toți copiii înlăuntru!”

Un alt motiv pentru câștigarea tineretului nostru

Mai este și un al doilea motiv pentru care Biserica e datoare să facă eforturi deosebite pentru tinerii ei. Dumnezeu are nevoie de ei ca misionari spre a ajuta la terminarea lucrării Sale pe pământ. Și să nu uităm că proprii noștri copii, — băieți și fete — crescuți în căminurile Adventiștilor de Ziua Șaptea, hrăniți în școlile noastre de

Sabat, pregătiți în Cercurile Misionarilor Voluntari și educați în școlile noastre, pot fi cei mai de valoare misionari.

Tinerii din Biserică constituie partea din oștirea Domnului care poate fi cea mai ușor mobilizată; ei se pot adapta cu mult mai ușor noilor condițiuni din țările străine; pe lângă aceasta pot să prindă mai ușor limbi străine. Cu adevărat s'a putut spune că „vigoreea și căldura tinerească, consacrate lui Dumnezeu, fac minuni. Oamenii mai în vârstă au lucrarea lor de cinste, și nu sunt mai pe jos decât cei tineri; dar forța cea vie care cucerește lumea pentru Dumnezeu este avântul proaspăt al tinereții. Vârsta poate da sfaturi, poate stimula și procura mijloace, dar lucrarea cea grea trebuie să cadă mai cu seamă pe tăria și zelul tineresc. . . . Maturitatea și vârsta poate că știu mult, dar tineretul este acela care formează ucenici și răspândește învățătura”.

Domnul a adresat această chemare tineretului nostru. „Când stegarii credincioși și istoviți își dau vieața pentru cauza adevărului, cine dintre tineri vor ieși înainte ca să le ia locul? Oare tinerii noștri vor fi gata să primească comoara sfântă din mâinile părinților lor? Se pregătesc ei acum ca să ocupe locurile rămase vacante prin moartea celor credincioși? Vor asculta ei chemarea lui Dumnezeu la servire?” — Youth's Instructor, 10 Iulie, 1902. Fie ca mulți dintre tinerii și tinerele noastre să răspundă la această chemare în timpul acestei săptămâni de rugăciune și să zică: „Vieața mea, tot ce am, predau lui Dumnezeu, ca să facă orice și să merg pretutendeni pentru mântuirea sufletelor pierdute”.

O lucrare deosebită pentru tineretul din Biserică celor rămași

Una din profețiile care prezice această solie pentru ultimele zile, descopere faptul că o atenție deosebită trebuie să se dea copiilor. „Iată voi trimete pe proorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată. El va întoarce inima părinților spre copii, și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem”. Maleahi 4, 5, 6.

Că chiar și copiii trebuie să aibă o parte în vestirea soliei, se vede lămurit din următoarele cuvinte ale Spiritului profetic: „Așa după cum copiii cântau în curțile templului: Osana! Binecuvântat este Cel ce vine în numele Domnului; la fel și în zilele din urmă, glasurile copiilor se vor ridica spre a vesti ultima solie de avertizare unei lumi care pierde”. — „Mărturii”, vol. 6, pp. 202, 203.

În Biserică sunt patru instituții orânduite de Dumnezeu pentru mântuirea și pregătirea copiilor și tineretului, — căminul, școala de Sabat, Cercul Misionarilor Voluntari și sistemul nostru de școli

creștine. Fiecare din acești factori au o parte esențială și importantă de făcut.

Căminul este cel mai important dintre toți, pentru că acum se hotărăște ce va fi viitorul fiecărui. Ni se spune că „învățăturile pe cari copilul le primește în primii șapte ani ai vieții sale au mai mult de-a face cu formarea caracterului decât tot ce va învăța el în anii cari urmează”. — Signs of the Times, 8 Aprilie, 1903.

Acum douăzeci de ani, Conferința Generală a organizat Departamentul Căminului cu scopul de a face planuri pentru educația părinților și pentru stimularea căminurilor noastre de a funcționa cu mai mult succes. S'a tipărit o literatură neîntrecută și s'au elaborat planuri pentru studiu și sfat organizat. Acesta este un mijloc pe care Dumnezeu îl folosește ca să întoarcă inimile părinților spre copiii lor. Dar lucrarea este de abia începută. Încă și mai mulți trebuie să se angajeze în această lucrare de studiu, rugăciune și plănuire, dacă vrem ca familiile noastre, căminurile noastre să fie salvate de aceste influențe nimicitoare. În cartea „Divina vindecare” pag. 349, cetim: „Restabilirea și ridicarea omenirii începe în cămin”. Cât de adesea a semănat vrăjmașul neghină în inimile copiilor în timp ce părinții dormeau!

Școala de Sabat este cea mai mare organizație din sânul Bisericii, și ea are mari posibilități pentru a încuraja pe copii și pe tineri să iubească Biblia din toată inima și să dea dovadă de interes pentru lucrarea noastră misionară mondială. Succesul ei atarnă de spiritualitatea și continua dezvoltare a slujbașilor și instructorilor ei. Este un lucru care ne sfâșie inima de durere când vedem că mulți dintre tinerii noștri din școala de Sabat merg în lume, în loc să pășească în Comunitate. Lucrul acesta constituie una din cele mai grave probleme ale noastre.

Și aci, Cercul Misionarilor Voluntari poate să facă un serviciu deosebit de folositor. Tineretul are putere de acțiune și inițiativă. Așa cum scria și sora White în Review cu mulți ani mai înainte, „gălgând de energie, doritor de a-și pune la probă puterile lor neîncercate, ei trebuie să găsească un deuseu pentru energia lor îmbelșugată. Ei vor fi plini de râvnă pentru bine sau pentru rău”. — 16 Mai, 1912.

Căde în sarcina Misionarilor Voluntari de a inhăma această energie, nu numai la programe și lucrări de ordin social, ci și într'o lucrare de câștigare de suflete, așa cum sunt ei în stare s'o facă. Trebuie să ținem totdeauna minte că „este bine pentru om să poarte un jug în tinerețea lui”. Plângerile lui Ieremia 3, 27.

Și apoi, ca punct principal al efortului nostru denominațional de a salva și a educa pe copiii și tineretul nostru, Dumnezeu ne-a dat un sistem de școli creștine — primare, academice, secundare și profesionale. Da, Dumnezeu ne-a dat acest plan

de educație, dar aceste școli fac foarte puțin pentru jumătate din copiii și tinerii noștri, cari nu urmează cursurile lor. Și niciun părinte Adventist de Ziua Șaptea să nu se înșele crezând că va fi deajuns dacă își trimete copilul la o școală creștină, după ce își petrece doisprezece ani în școlile din lume. Mulți au constatat cu multă durere că atunci era prea târziu chiar numai să intereseze pe unii ca aceștia în educația religioasă, și alții au fost surprinși de faptul că este cu neputință școlii misionare să răstoarne învățăturile și influențele primite în multe școli lumești în timpul acestor ani când se formează caracterul.

Trebue să ne rugăm ca toate școlile noastre să fie înzestrate cu putere spirituală, și să lăsăm la o parte dorințele noastre în acest veac de risipă, pentru ca să putem asigura copiilor noștri foloasele unei educații creștine.

Răspunderea Conducătorilor Bisericii

Și să mai ținem minte că supraveghetorii Comunității, — predicatori, președinți de Conferințe și slujbași ai Comunității, — au o răspundere sfântă în toată chestiunea aceasta. Ei trebue să sprijinească și să folosească cu credincioșie acești patru factori, pe cari Dumnezeu i-a pus în Biserică pentru hrănirea și educarea membrilor mai tineri ai familiei Domnului. Și ei trebue să cultive „o fericită prietenie cu tineretul”, și să se dedice unui

efort personal, dela inimă la inimă în ajutorul lor. Fratele A. Daniells aducea adesea tribut memoriei sfinte a unui scump presbiter de Comunitate, al cărui părintesc interes și încurajare plină de amabilitate l-a salvat din descurajare pe când era băiat. Numele aceluia presbiter poate fi uitat, dar influența sa trăiește în mișcarea adventă. Și părinții și membrii adulți ai Bisericii de pretutindenii trebue să dea mâna cu conducătorii Bisericii într-o consacrare a vieților lor pentru mântuirea și educarea copiilor și tineretului nostru. „Timpul ispitirii a venit”, zice Spiritul Profeției, „și copiii trebue să fie pregătiți, căutați și aduși în staul”. — Review and Herald, 9 Maiu, 1899. Dumnezeu să ne ajute să ne facem datoria noastră înainte de a fi prea târziu.

„Pentru ei“

În rugăciunea Sa înălțată cu câteva zile înainte de a fi crucificat, Isus Se ruga, — „Eu Insumi Mă sfințesc pentru ei”. Ioan 17, 19. În cel mult câțiva ani foarte scurți, lucrarea mântuirii va fi terminată. Să ne întoarcem privirea spre cer și să zicem: „Pentru prețioasa noastră moștenire — copiii și tineretul Bisericii — mă consacru din nou lucrării de a-i ajuta să afle mântuirea, și un loc în lucrarea Bisericii”.

M. E. Kern

Ce lucruri mari a făcut Dumnezeu!

Când copiii lui Izrail din vechime au călătorit din Egipt spre țara făgăduinței, au avut de întâmpinat multă împotrivire. Un profet necredincios față de poporul său, fusese tocmit de Balac să profetizeze împotriva mișcării, dar Dumnezeu a lăsat să se vadă bine că nicio influență nu-L putea împiedeca în mișcarea de a duce pe poporul Său din Egipt în Canaan. Chiar și necredinciosul Balaam a fost constrâns să exclame: „Ce lucruri mari a făcut Dumnezeu!”

Astfel de biruințe ca aceea asupra lui Balac, ne inspiră credință și curaj. Așa cum a fost Dumnezeu cu poporul Său în vremurile de demult, la fel conduce și azi mișcarea adventă spre o biruință sigură.

Copiii lui Izrail, în mijlocul greutăților pe cari le-au întâmpinat înainte de a fi intrat în Canaan, au fost sfătuiți să păzească poruncile Domnului, „căci aceasta va fi înțelepciunea și pricepera voastră înaintea popoarelor, cari vor auzi vorbindu-se de toate aceste legi și vor zice: ‘Acest neam mare este un popor cu totul înțelept și priceput!’ Care este în adevăr neamul acela așa de

mare încât să fi avut pe dumnezeii lui așa de aproape cum avem noi pe Domnul, Dumnezeul nostru, ori de câte ori Il chemăm?” Deut. 4, 6, 7.

Asigurarea apropierii lui Dumnezeu de poporul Său are o mare importanță în experiența lor. Numai un popor curat și nepătat poate să trăiască în fața lui Dumnezeu. Când El e aproape de urmașii Săi, lucruri mari pot fi aduse la îndeplinire în Numele Său. Izrailul din vechime se născu dintr'un popor mic și necunoscut și crescuseră de mult, încât pe vremea lui David și Solomon ajunse o națiune puternică.

Mișcarea adventă a crescut neconținut în timpuri grele de totală decădere spirituală. Raportul nostru anual de membri în anul 1937 arată că în 1872, la câțiva ani după organizarea Conferinței Generale, erau numai 4801 membri în toată lumea. Acum numărul membrilor s'a ridicat la aproape o jumătate de milion, mai exact 452.758.

În 1874, anul în care a fost trimes în Europa primul nostru misionar, solia era vestită în patru limbi. Treizeci de ani mai târziu, în 1904, solia era vestită în cincizeci de limbi. În aceeași mă-

sură a crescut și numărul țărilor și arhipelagurilor în cari s'a pătruns, așa că la încheierea anului 1937, solia îngerului al treilea pătrunsesse în 385 de ținuturi, insule mari și grupuri de insule.

Progres recent în Diviziunea chineză

În ultimii ani, Domnul a lucrat în chip deosebit spre a înfățișa poporului Său posibilitatea și ocaziile de a intra în câmpuri noi sau de a extinde lucrarea în țările păgâne. Timp de mulți ani de-a rândul, Tibetul a fost privit ca un câmp închis pentru misiunile creștine. Sforțările noastre de a intra în acest ținut pentru propagarea creștinismului și vestirea soliei, păreau zădărnice. Dar numai acum doi ani, unul din cei mai de seamă lama din Tibet, el însuși un conducător religios, a străbătut toată China ca să viziteze toate centrele noastre misionare și să ne invite să începem lucrarea noastră și în țara lui. Tinerii din China avusesse drept lozincă: „Înainte în Tibet”, și după vizita acestui lama, o caravană a pornit spre apus, străbătând China ca să ajungă în Tibet. Caravana aceasta avea și un catâr încărcat cu literatură condus de un colportor adventist — avangarda soliei advente. Nu de mult, o telegramă da de știre că un reprezentant al soliei îngerului al treilea pătrunsesse în Tibet. Și astfel, misionarul nostru de pe „Acoperișul Lumii”, răspândește literatură și ține lecturi biblice.

În ciuda stărilor în cari se află acuma China, lucrarea merge înainte. Oamenii ascultă cu plăcere vestirea soliei acolo unde pot fi ținute adunări de evanghelizare. Este într'adevăr încurajator să observăm că chiar în aceste vremuri turburi, oameni cari simpatizează cu lucrarea noastră, dau daruri importante pentru sprijinirea ei. E. L. Longway, secretar pentru Misiunea Internă și secretar de câmp în Diviziunea chineză, raportează următoarele:

„Guvernatorul unei provincii a ascultat cu mult interes apelul nostru și apoi a dăruit 1000 de dolari. Timp de mai multe luni de zile, un absolvent al Sanatoriului din Shanghai fusese îngrijitorul său personal. Așa de mare a fost impresia făcută asupra guvernatorului, încât l-a trimes la o școală medicală, plătindu-i cheltuelile. În alt oraș, directorul biroului pentru oprirea folosirii opium-ului, și alții, au dat daruri însemnate pentru lucrarea noastră”.

Ocazii în India

India a fost suprănumită Gibraltarul păgânismului, dar cu toate acestea nu mai de mult decât acum trei ani s'a ținut la Kottayam o adunare pentru discutarea unor chestiuni importante, între cari și organizațiile religioase ale țării, și aceasta cu scopul de a invita pe Adventiștii de

Ziua Șaptea să-și întindă lucrarea lor în acest ținut.

N. C. Wilson scrie cu privire la ușile cari ni s'au deschis de curând:

„Într'un mare centru din India de Nord, un grup de creștini, lăsați în părăsire din pricina reducerilor grele făcute de societatea lor misionară, au ajuns la hotărîrea că cel mai bun lucru pe care pot să-l facă e să citească Biblia capitol cu capitol atunci când se adună pentru cult. Cetind astfel, rămaseră foarte surprinși de pomenirea din loc în loc a Sabatului zilei a șaptea, și de alte texte cari învățau cu totul altfel de cum le arătase conducătorii lor.

„Unul din colportorii noștri a ajuns la oamenii aceștia cu cartea „Timpul nostru în lumina profețiilor”. Căutând cu multă ardoare adevărul biblic, ei cumpărară cartea, și studiind-o, ajunseră la constatarea că în multe lucruri convingerile lor religioase de mai înainte erau false. Prin mijlocirea colportorului, ei veniră în legătură cu misionarii noștri și acum sunt deja câteva luni de când sunt învățați adevărul. În prezent, pare mai mult ca sigur că toată grupa aceasta de aproape șasezeci de persoane va primi adevărul lui Dumnezeu, și se va alătura familiei advente prin botez.

„A. E. Rawson a ridicat un cort mare și a început un efort evanghelistic în centrul orașului Bangalore. Mulțimi de oameni luau parte. Orașul era pus în mișcare. Impotrivirea lua proporții, dar aceasta nu făcu decât să dea naștere la noi interese. Și aci, o mare grupă de oameni distinși, dintre cari mulți profesioniști, vor fi curând gata pentru botez. Acestea sunt unele din cele mai încurajatoare experiențe din toți anii noștri de lucrare misionară în partea de Sud a Asiei”.

Progres în America de Mijloc

În Diviziunea America de Mijloc lucrarea înaintează repede. În ciuda tuturor restricțiunilor cari s'au deslănțuit împotriva lucrării religioase în Mexic, C. E. Wood scrie despre progresul de acolo în felul următor:

„Primul semn pe care l-am observat în Mexic, că ceva neobișnuit este în progres, au fost rapoartele pe cari le-am primit la biroul Uniunii, anume că grupe din diferite părți ale Mexicului primesc adevărul în massă. Când am putut să numărăm opt grupe diferite cari răspunsesse la solia îngerului al treilea în acest mod remarcabil, am ajuns la convingerea că trebuie să vizităm pe unele din ele, ca să vedem dacă aceste convertiri sunt sincere. Am avut o mare bucurie să constatăm că membrii iubeau adevărul din toată inima și se arătau a fi mai plini de râvnă în lucrarea lor misionară decât mulți dintre membrii Comunităților noastre mai vechi.

„Această mișcare a continuat să se desvolte. Într'un loc, o grupă de patruzeci și opt de persoane a fost organizată ca rezultat al lucrării misionare făcută de un membru. Din această grupă, un tânăr împreună cu soția sa au mers într'o regiune agricolă numită Colonia Progreso, și au organizat o mare școală de Sabat. Din această grupă, noui convertiți vestesc solia în alte districte.

De curând, unul din lucrătorii noștri misionari din Misiunea Tehuantepec a făcut o vizită într'o familie unde era un om foarte bolnav. El a cerut să se înalțe rugăciuni spre a putea fi vindecat de boala lui. Lucrătorul nostru i-a făcut unele tratamente necesare, apoi s'a rugat fierbinte ca pacientul său să-și recapete sănătatea. Domnul a ascultat cu îndurare rugăciunea acestui umil lucrător, și omul și-a recăpătat sănătatea.

„La câteva zile după aceea, dorind să-și arate recunoștința pentru ceea ce Domnul făcuse pentru el, se hotărî să ducă solia într'un sat îndepărtat. Ii trebuia două zile ca să ajungă în satul acela, dar el a făcut cu credințioșie acest drum, până ce o grupă de șasezeci și două de persoane a fost gata să fie organizată într'o școală de Sabat”.

G. A. Roberts, președintele Diviziunii Americane de Mijloc, scrie:

„Găsim părți din Mexic aprinse de solie. Șaptezeci și nouă de noi școli de Sabat și ramuri ale lor au fost organizate în acest an trecut. Avem impresia că trăim acum în timpul revărsării „ploii târzii”.

Din America Centrală C. P. Prager raportează:

„Un tânăr din Panama s'a înrolat ca ostaș în armata americană. Căsătorindu-se cu o femeie din părțile acelea, și mai apoi primind adevărul, s'a stabilit la o fermă înlăuntrul țării. El nu avușese nicio pregătire medicală, dar a fost silit de împrejurări să dea sprijin medical în localitatea aceea. Un tânăr avea piciorul foarte rău infectat. Piciorul i se umflase până ajunsese de două ori cât mărimea lui normală. Fratele se simți incapabil să facă ceva pentru el, așa că duse pe omul acesta la un spital dintr'un oraș apropiat. Aci i s'a spus că nu mai este altă scăpare decât să i se taie piciorul. Tânărul a refuzat aceasta. El a fost trimis înapoi la fratele nostru. Piciorul ajunsese într'o stare așa de rea, încât fratele nostru era silit să-l așeze într'o cămăruță lângă casa sa. Apoi a luat una din cărțile noastre medicale și a început tratamente simple, însoțite de rugăciuni stăruitoare. A lucrat pentru el toată noaptea, cu rezultate ne mai pomenite. Astăzi omul acesta are amândouă picioarele și își vede de treburile sale. Această întâmplare a dat naștere la un mare interes în localitatea aceea în favoarea adevărului”.

Vești îmbucurătoare din Diviziunea Centrală Europeană

H. L. Rudy, președintele Diviziunii Europa Centrală, secția II-a, trimete această veste încurajatoare cu privire la lucrarea care se face în Europa Centrală:

„Recentele schimbări politice au avut ca urmare o nouă trezire spirituală între oameni. Colportorii noștri găsesc zeci de familii interesate în ținuturile în cari mai înainte se părea că e cu neputință să trezești pe oameni pentru lucrurile lui Dumnezeu. Rapoarte recente din partea colportorilor noștri arată că ei sunt foarte ocupați în fiecare seară, după lucrarea lor din fiecare zi, vizitând familii cari cer să li se țină lecturi biblice.

„Într'un oraș din Ungaria, mai bine de cincizeci de familii arătau un mare interes pentru solie. Treizeci au fost botezate, și se așteaptă ca o altă grupă mare să se alăture bisericii.

„Unui frate nu i s'a îngăduit de către poliție să țină adunările pe cari le plănuise. Fiind pictor, s'a hotărît să închirieze o cameră și s'o folosească numai ca atelier de pictură. Când veneau oameni în atelierul său, el îi învăța adevărul. Până să ia seama poliția la cele ce se întâmplă, o grupă a început deja să păzească Sabatul. Atelierul de pictură a fost închis, dar o Comunitate a fost organizată și acest bun frate lucrează încă pentru suflete”.

„În Africa de Răsărit, câmpul misionar al acestei Diviziuni, pe o insulă din lacul Victoria, misionarii noștri încercase să pună piciorul, dar fără succes. Două familii adventiste din regiunea din jurul lacului s'au hotărît să se stabilească pe insulă și să locuiască aci. În scurtă vreme, sute dintre locuitorii insulei începură să țină Sabatul. Acum avem aci două mari Comunități, având aproape câte patru sute de membri fiecare, în timp ce zeci de suflete studiază adevărul în clasele de botez”.

Diviziunea Extremului Orient

Într'o scrisoare din partea fratelui V. T. Armstrong, președintele Diviziunii Extremul Orient, spicuim câteva lucruri pline de interes:

„Fratele Kuniya, unul din lucrătorii noștri bătrâni din Japonia, a ajuns în Keelung, Formosa, la 17 Ianuarie. El a străbătut insula dela miază noapte la miazăzi, descoperind multe suflete interesate. În timpul acestei scurte vizite, el a botezat patru suflete, și speră că în curând mulți alții se vor alătura nouă. Este minunat cum lucrează Dumnezeu în aceste părți”.

„Doctorul R. F. Waddel a deschis o clinică în Bangkok, Siam, care s'a dovedit nu numai o mare binecuvântare pentru locuitori din punct de vedere corporal, dar cu ajutorul ei s'a câștigat și

multe suflete la adevăr. Acum, din altă parte a Siamului este adresată o chemare ca lucrarea noastră medicală să fie înființată și acolo. S'au dat asigurări de sprijin bănesc, așa că lucrarea se va susține singură dela început”.

În timpul anului 1938 s'a raportat în Diviziunea Extremul Orient două mii cinci sute de suflete cari s'au alăturat Bisericii prin botez.

Diviziunea Europeană de Sud înaintează prin mari greutăți

A. V. Olson, președintele Divizunii Europa de Sud, atrăgea de curând atenția asupra faptului că în anul 1938, 3040 de suflete au fost câștigate pentru Hristos și adăugate bisericii. Ținând seama de faptul că lucrarea noastră din Spania a fost complet desorganizată și paralizată din pricina războiului; că în cea mai mare Uniune a noastră zeci din Comunitățile noastre au fost închise, și mulți dintre predicatorii și membrii noștri laici aruncați în închisoare; și că membrii noștri sunt supravegheați fără încetare spre a nu face nicio lucrare misionară, — toate aceste rezultate sunt o pricină de bucurie.

Credincioșii noștri din România au trecut — nu e mult de atunci — printr'o criză grea în experiența lor. Rugăciunile poporului lui Dumnezeu din toată țara și din multe alte țări, au fost înălțate la tronul lui Dumnezeu în sprijinul lor. Scăparea a venit, și membrii noștri se roagă din nou în libertate.

Biruințe în Diviziunea Europeană de Nord

În Europa de Nord, unde lucrarea noastră a crescut dela un număr de 5095, câți aveau în anul 1907, până la 35.951, în 1937, multe cazuri arată că Domnul este cu lucrătorii Săi. Președintele Divizunii Europene de Nord, W. E. Read, trimete următoarea experiență încurajatoare, una dintre multe altele la fel, cari au loc în aceste zile în misiunile africane:

„Acum, ca și în zilele din vechime, duhuri de demoni sunt scoase afară. Intr'o parte a coastei de apus a Africei, oamenii cari sunt stăpâniți de duhuri necurate oferă o priveliște izbitoare de puterea satanică. În anumite zile de sărbătoare, toți aceia cari sunt posedați, vin laolaltă, și așa de grozav se manifestă puterea diavolească, încât adesea și privitorii ajung să fie posedați de demoni. Se fac isprăvi mari, cari dau dovadă de putere. Unii smulg palmieri din rădăcini, alții se cațără de pomi și le îndoaie în jos vârfurile până se rup, dând impresia că au fost loviți de trăsnet. Unii mănâncă șopârle, alții se duc în desișuri unde se găesc stârvuri și mănâncă din carnea lor împuțată. Pentru ei este un lucru obișnuit ca să se taie cu cuțitele și să sugă propriul lor sânge.

Acestea și multe alte fapte hidoase sunt săvârșite sub vraja stăpânirii demonilor.

„Domnul este îndurător și liberează pe unele din aceste suflete de sub stăpânirea demonilor. Ismael era unul dintre aceștia cari suferea din cauza acestor chinuitori. Câțiva dintre credincioșii noștri, după ce au căutat pe Domnul în rugăciune, au fost îndemnați să vorbească cu omul acesta. Ei au constatat că el dorea cu adevărat să fie liberat de legăturile sale. După ce i-au vorbit despre puterea lui Dumnezeu de a-l libera, el a spus că crede că Dumnezeu poate să facă aceasta pentru el. S'a ridicat de pe genunchi un om nou în Isus Hristos. În Sabatul următor a venit la adunare. Când consătenii săi au văzut ce se făcuse, au rămas uimiți peste măsură. Ca rezultat al convertirii sale, alți zece inși cari erau stăpâniți de duhuri rele, și-au predat vieța lui Dumnezeu, și astăzi sunt credincioși Adventiști. În orașelul lor s'a clădit și un local de adunare, unde se țin adunări la cari iau parte aproape o sută de persoane în fiecare săptămână”.

În insulele oceanului Pacific

Acum câțiva ani am căutat o ocazie ca să deschidem lucrarea în insulele nepătrunse încă, din partea de sud a oceanului Pacific — Emira și Mussau. Membrii guvernului credeau că încercăm o lucrare imposibilă. Cu toate acestea, tinerii din alte insule, ei înșiși întorși dela căile lor păgânești, cari au fost trimeși ca misionari, au reușit să câștige prietenia localnicilor prin învățătura și exemplul lor. În scurtă vreme a avut loc o schimbare în întreaga populație. Funcționarul britanic care era însărcinat cu guvernarea acestor insule, a declarat: „Aceasta este o minune!” Numai în câțiva ani, tineri de pe aceste insule păgâne pentru cari nu mai era nicio nădejde, pregătiți în școala noastră din Mussau, au fost aleși ca misionari pentru noui triburi descoperite în regiunile muntoase ale Noului Guinee. Ce lucruri minunate a făcut Dumnezeu!

În America de Sud

Biruințele minunate ale mișcării advente nu sunt nicăiri mai vădite ca în America de Sud. Între Indienii de pe înălțimile Anzilor, din ținutul Amazonului și din ținuturile roditoare, și în orașele populate, vestitorii soliei găsesc inimi cari sunt gata să asculte și să creadă. Avem aci o mare ocazie pentru lucrarea evanghelică.

Despre lucrarea din Uniunea Inca, H. B. Lundquist, conducătorul câmpului, zicea în 1918 că erau 1.800 de membri în Bolivia, Peru și Ecuador, având numai vreo douăsprezece școli primitive. Douăzeci de ani mai târziu, în 1938, sunt 10.185 membri botezați, cu optzeci de lucrători și o sută patruzeci și două de Comunități și școli de

Comunitate, cu o școală de pregătire pentru lucrătorii băștinași, cu lucrare medicală bine întemeiată.

Odată când fratele Lundquist se afla în prima sa călătorie cu trenul dela Lima spre La Paz, în Bolivia, un tovarăș de călătorie, aflând despre el că este un misionar Adventist și că face cea dintâi vizită a sa în Bolivia, zice: „Rău de tot. Ar fi trebuit să vezi aceste centre acum câțiva ani. Oamenii erau murdari și bețivi, și puteau fi văzuți trândăvind pe marginea drumului fără nicio grijă. Dar de când au venit Adventiștii de Ziua Șaptea, a avut loc o vădită schimbare. Se simte o viață nouă și ținutul este într-o stare mult mai bună, datorită lucrării societății dvs. Ar trebui să aveți o sută de misionari acolo unde acum se află numai unul”.

În cele trei Uniuni din cari se compune Brazilia, lucrarea noastră face pași uriași. Eforturile evanghelice câștigă mulți membri în orașe. O nouă școală se ridică în Brazilia de Răsărit. Și pentru că n'au avut nicio instituție medicală în toți acești ani, credincioșii noștri se bucură nespuse de mult de perspectivele pe cari le au acum de a li se pune la dispoziție un sanatoriu. Indieni de pe lângă marele fluviu Amazon așteaptă cu mare nerăbdare vizitele binecuvântate ale misionarilor noștri, cari aduc alinare pentru bolile lor corporale, și împlinesc de asemenea nevoile lor spirituale prin faptul că îi învață adevărul din Biblie.

Primarul orașului Taquara, un inginer, a vizitat de mai multe ori noua noastră școală din această localitate. Impresia pe care a avut-o a fost așa de mare, încât cu prilejul unei călătorii de afaceri la Rio de Janeiro a luat toate măsurile necesare ca școala noastră să fie recunoscută de guvern. Acum el face planuri ca aci să se pregătească învățători pentru școlile primare din această regiune. El va trimite la școala noastră un grup de fete alese ca interne, plătindu-le taxele. Școala noastră este socotită ca fiind una dintre cele mai bune.

Africa cere ajutor

În Africa Centrală ocaziile pentru lucrarea noastră vin mai repede decât suntem noi în stare să le răspundem. Mii și mii iau parte la adunările noastre în tabără. Cei mai mulți dintre aceștia nu

sunt creștini, dar ei au prins o rază de lumină, și doresc ca inimile și mințile lor să fie iluminate de nădejdea și asigurarea care se găsește în această mișcare. Șefii ne roagă cu lacrimi să înființăm școli și să trimitem evangheliști. Următoarea scrisoare este caracteristică:

„Șeful Sianyuka împreună cu toate căpeteniile sale a ținut un sfat. În sfatul acesta ei au discutat despre școlile din districtul lor. Cu toții au fost de părere că e bine să aibă școlile celor cari țin Sabatul. Și toți au zis: „Noi dorim școlile din Misiunea Rusangu, și dorim ca învățătorii să vină numaidecât în ținutul nostru”.

„Șeful Sianyuka oferă indaba sa (sala tronului) ca local pentru rugăciune. El zice: „Scriu această scrisoare misionarului, ca să vă spun că atunci când am văzut pe învățătorul Natanael predicând cuvântul lui Dumnezeu în ținutul meu, am dorit să am școala din Misiunea Rusangu. Vă rog să-mi trimeteți cât mai repede cu putință un învățător. Eu sunt, Șeful Sianyuka”.

Apelul unei lucrări neterminate

Fiecare Diviziune primește nenumărate apeluri și are teritorii mari în cari n'a pătruns încă. Când aceste mari nevoi stau în fața noastră, și când ne dăm seama de puterea pe care Dumnezeu a dat-o poporului Său, oare nu ne arde inima înlăuntrul nostru ca să vedem lucrarea aceasta încheiată? Să trăim în sinceritate, să servim cu credincioșie, să stăm cu toată inima pentru El în aceste zile de decădere spirituală, iată care este lucrarea noastră. N'avem nicio clipă de pierdut pentru treburile noastre fără importanță. Tot sufletul, toată viața noastră și toate veniturile noastre trebuie să fie consacrate în lucrarea de vestire a Evangheliei în lumea întreagă, pentru ca mulți să se pregătească pentru venirea Domnului.

„Din India, din Africa, din China, din insulele mării, din pieptul milioanei de oameni călcați în picioare în așa zisele țări creștine, vaietului omenirii se ridică spre Dumnezeu. Acest strigăt nu va rămâne multă vreme fără răspuns. Dumnezeu va curăți pământul de stricăciunea lui morală”, dar făgăduința este: „Poporul Tău va fi mântuit, și anume oricine va fi găsit scris în carte”. — „Parabolele”, pp. 163, 164.

H. T. Elliott

„Dar iubirea lui Hristos nu este restrânsă la o anumită clasă de oameni. El se face una cu fiecare copil de om. Pentru ca noi să putem deveni membri ai familiei cerești, El a devenit un membru al familiei pământești. El este un Fiu al omului, și în felul acesta frate cu fiecare fiu sau fiică a lui Adam. Urmașii Lui nu trebuie să se simtă despărțiți de lumea ce piere în jurul
20

lor. Ei sunt o parte din marea pânză a omenirii; și Cerul privește asupra lor ca la niște frați cu păcătoșii și cu sfinții în același timp. Iubirea lui Hristos îmbrățișează pe cel decăzut, rățacit și păcătos; și fiecare faptă de bunătate săvârșită a înălța un suflet căzut, fiecare faptă de îndurare, este primită ca fiind făcută pentru El”. — „Hristos, Lumina lumii”, p. 543.

Terminarea lucrării

Înainte poporul advent din aceste zile se află o mare lucrare neterminată. Este adevărat, Dumnezeu a făcut minuni în mijlocul nostru. De când a sunat ceasul ca solia ceasului judecății să meargă în lume, El a trimis pe vestitorii acestei solii chiar până la marginile pământului. Credincioși au fost câștigați, au fost întemeiate centre pentru formarea de lucrători, au fost clădite spitale și case de editură, și în multe locuri adevărurile soliei au fost întemeiate și bine cunoscute. Fără îndoială, că atunci când vor fi gata statisticele pe anul 1939, se va vedea că solia se vestește aproape în opt sute de limbi, și că sunt foarte multe ținuturi în lume în care reprezentanții acestei mișcări n'au intrat încă. Lucrul acesta este într'adevăr minunat și inimile noastre se umplu de bucurie când ne gândim la felul cum Dumnezeu ne conduce în toată lumea.

Dar, lucrarea noastră nu este terminată. În câmpurile misionare sunt locuri întinse de sute de kilometri între stațiunile noastre misionare, unde glasul soliei nu s'a auzit niciodată. O provincie poate a fost deschisă, și una, două, sau trei stațiuni misionare întemeiate. Poate câteva Comunități băștinașe au fost înființate în vecinătatea stațiunilor respective. Dar aceasta nu înseamnă că lucrarea în provincia aceea s'a terminat. În multe cazuri ea nici n'a început.

O mare însărcinare

Ca o pildă a măreției însărcinării, care stă în fața unora din misionarii noștri din țările misionare îndepărtate ale pământului, cităm următoarele din partea fratelui Cossentine, conducătorul misiunii Shantung din China de Nord:

„Misiunea Shantung este prin ea însăși un mare câmp misionar. În ce privește populația este egală cu cea a Statelor Unite la apus de fluviul Mississippi, sau cu mai bine de trei sferturi din populația Diviziunii Inter-Americane. Aci în Shantung timp de patru ani a fost numai familia mea ca misionari, reprezentantă a Misiunii Adventiștilor de Ziua Șaptea, cu reședința la Shantung. Din cauza sănătății, profesoratului și a stării actuale de războiu, am rămas la stațiune numai doi ani și jumătate, și acum timp de nouăsprezece luni nu mi-am văzut familia. Dacă comitetul Misiunii ar putea pune douăzeci de familii de misionari în Shantung, numaidecât, fiecare familie, în medie, ar fi răspunzătoare pentru aproape două milioane de suflete. Nu putem trage nădejdea să avem un așa noroc, dar multă vreme am apelat ca pe lângă familia mea care are răspunderea

lucrării aci, să mai fie angajată cel puțin o familie de misionari, cari se se ocupe numai cu lucrarea de evanghelizare. Cred că într'o zi cererea aceasta va fi împlinită”.

Gândiți-vă, iubiți frați și surori, la povara care trebuie să apese asupra inimii unui om atunci când el, ajutat de câțiva băștinași, este răspunzător pentru ducerea acestei solii la aproape patruzeci de milioane de suflete!

Aici în China se spune că sunt patru sute cincizeci de milioane de locuitori. India și Burma pot să adauge alte trei sute și șaptezeci de milioane, și încă alte multe milioane pot fi adăugate de celelalte diviziuni de pe fața pământului. Misionarii noștri au fost împrăștiați printre aceste milioane, și multe dintre seminții și națiuni au început deja să dea roade pentru împărăție, dar milioane peste milioane sunt încă neavertizate. Mulțimi nenumărate din aceste câmpuri populate, n'au auzit încă solia ceasului judecății.

Apoi mai sunt marile orașe ale pământului. În cele mai multe din ele avem unul sau mai mulți martori și o lucrare într'o continuă creștere. Dar și aci mulțimile cunosc mult prea puțin despre noi și despre solia care ne-a fost încredințată spre a fi dusă lumii. În astfel de orașe cum e New-York, Chicago, Londra, Paris, Calcuta, Bombay, Buenos-Aires, și sute de alte centre unde s'a făcut deja un început, solia trebuie să facă o lucrare cu mult mai mare decât aceea care s'a făcut până acum. Apoi mai sunt mii de orașe și sate, chiar în câmpurile din țările civilizate, ca să nu mai vorbim de marile câmpuri misionare, unde până acum nicio predică n'a fost rostită de vreun reprezentant al acestei mișcări.

Lumea este pregătită să primească solia

Lumea e pregătită pentru predicarea chiar a unei astfel de solii, așa cum Dumnezeu a încredințat-o acestui popor. În această vreme, când întunerecul acoperă pământul și întunecime mare popoarele, sunt mii cari nu și-au plecat încă genunchiul înaintea lui Baal și cari doresc să afle adevărul. Cetim:

„În toată lumea, bărbați și femei privesc cu atențiune spre ceruri. Rugăciuni, lacrimi și cereri se înalță din sufletele lor dornice de lumină. Mulți sunt chiar pe pragul împărăției, așteptând numai să fie strânși înăuntru”. — „Mărturie”, vol. 6, p. 71.

„Sunt mulți cari imploră pe Dumnezeu ca să poată înțelege ce este adevărul. În locuri tainice ei plâng și se roagă ca să poată vedea lumină în Scripturi”. — E. G. White, Buletinul Confe-

rinței Generale, 1893, p. 294. „Mulți din cei cu inima sinceră suspină după un suflu de viață cerească”. — Idem, vol. 9, p. 110. „Între toate neamurile, semințiile și limbile, El vede bărbați și femei cari se roagă pentru lumină și cunoștință. Sufletele lor sunt nemulțumite: multă vreme s'au hrănit cu cenușă”. — „Profeti și Regi”, p. 376.

Ultimul efort al lui Dumnezeu de a salva

Lumea este bolnavă pe moarte, și solia adventă constituie singurul leac general pentru bolile ei. Poporul acesta este înfățișat ca ținând în mâini pâinea vieții pentru o lume muritoare de foame. Mii nenumărate pot fi salvate numai dacă ne vom grăbi să mergem la ele înainte de a fi cuprinși de furtuna care se apropie. Solia este asemănată cu vocea cea plăcută a unui înger, care, sburând cu repeziciune la toate națiunile de pe pământ, le îndeamnă să se închine lui Dumnezeu, să păzească poruncile Sale și credința lui Isus, și să creadă și să aștepte venirea Împăratului Păcii.

Și această mare întreită solie constituie cea din urmă sforțare a lui Dumnezeu de a mântui, dintr'o lume răsvrătită, pe aceia cari vor veni la El. Pentru fiecare om este cea din urmă ocazie de a câștiga viața veșnică. Când timpul de încercare se va încheia, un abis se va stabili între păcătoși și cer, pe care nu-l poate trece niciodată. El va fi lăsat fără Dumnezeu și fără nădejde și trebuie să meargă spre nimicire veșnică. „Aceasta este ultima solie. Nu mai este niciuna care să vină după aceasta; nu mai este nicio invitație de har care să fie adresată după ce această solie își va fi făcut lucrarea”. — „Mărturii”, vol. 5, pp. 206. 207.

Timpul potrivit să ne trezim din somn

Ținând seamă de aceste lucruri, vedem bine că este timpul potrivit ca Biserica lui Hristos să se ridice în temere de Dumnezeu și să primească în chip serios însărcinarea de a-și termina lucrarea pe pământ. Ni se spune că lucrarea care ar fi putut fi săvârșită în timp de pace și relativă prosperitate, trebuie să fie săvârșită în zilele de întunec, sub apăsarea încercării și persecuției. — Vezi Idem, p. 457.

Și iarăși: „Lucrarea pe care Biserica n'a făcut-o în timp de pace și prosperitate, ea va trebui s'o facă în timp de criză teribilă, în împrejurările cele mai descurajatoare și mai împotrivoare. Avertizările pe cari potrivirea cu lumea le-a adus la tăcere sau le-a împiedecat, trebuie să fie date sub cea mai aprigă împotrivire din partea vrăjmașilor credinței”. — Idem, p. 463.

Dar, oricari ar fi greutățile de pe cale, lucrarea lui Dumnezeu trebuie să fie terminată. Planurile și intențiile Sale trebuie să fie în totul aduse

la îndeplinire. Biserica lui Hristos nu poate primi răsplata până ce orice suflet întunecat n'a avut ocazia de a vedea lumina și de a primi mântuirea prin Isus Hristos.

Ținta pusă înaintea Bisericii, este așezarea de monumente de aducere aminte pentru Dumnezeu „în orice oraș și sat” „pe întreaga față a pământului”. — „Mărturii”, vol. 2, p. 33, ed. rom.

„După cum razele soarelui pătrund până în cele mai îndepărtate colțuri ale globului, tot așa și Dumnezeu are de gând ca lumina Evangheliei să ajungă la orice suflet de pe pământ. Dacă Biserica lui Hristos ar fi împlinit planul lui Dumnezeu, lumina ar fi fost revărsată peste toți aceia cari locuiesc în întunec și în ținutul și în umbra morții”. — „Pe Muntele Fericirilor”, p. 69.

Cu putere mare

Cu toate că lumina va da piept cu cea mai aprigă împotrivire din partea vrăjmașilor adevărului, totuși, când se va termina lucrarea soliei, puterea Spiritului lui Dumnezeu trebuie să se manifeste într'o mai mare măsură decât oricând în istoria lumii. Pământul trebuie să fie luminat de slava lui Dumnezeu și a adevărului Său. Solia lui Dumnezeu va străluci în raze și mai clare în contrast cu întunerecul cel des care acopere pământul. Lumea va fi trezită „când servii lui Dumnezeu, cu fețele luminate și strălucind de o consacrare sfântă, se vor grăbi din loc în loc ca să vestească solia din ceruri. Prin mii de voci peste tot pământul, avertizarea va fi dată. Minuni vor fi săvârșite, bolnavi vor fi vindecați și semne și minuni vor urma pe credincioși”. — „Marea Luptă”, p. 612.

Neamurile trebuie să fie trezite

Este timpul de lucru. Biserica lui Hristos nu mai poate rămâne multă vreme nepăsătoare față de nevoile strigătoare ale unei lumi care piere. Serva Domnului zicea: „O mare lucrare trebuie să fie săvârșită; planuri mai mari trebuie să se facă; o voce trebuie să meargă înainte ca să trezească neamurile”. — „Mărturii”, vol. 5, p. 187.

„Mi s'a arătat să atrag atenția predicatorilor noștri asupra localităților nelucrate, și să-i îndemn prin toate mijloacele posibile ca să deschidă calea în vederea prezentării adevărului. În unele localități unde solia celei de a doua veniri a Domnului a fost vestită de prima dată, am fost nevoiți să începem lucrarea ca și cum ar fi fost un câmp nou. Cât timp vor mai fi neglijate aceste câmpuri lipsite, aceste localități nelucrate? Fără întârziere, semănarea seminței, ar trebui să înceapă în multe, multe locuri”. „În orașele noastre noi trebuie de asemenea să avem evangheliști consacrați prin cari să fie născută o solie într'un

chip atât de hotărît, încât să miște pe ascultători.“ „Multe solii mișcătoare vor fi aduse de oameni aleși de Dumnezeu, solii având menirea de a avertiza și a ridica pe popor“. — Idem, vol. 9, pp. 123, 137.

Nu numai în câteva locuri

Să ascultăm mai departe aceste solii serioase cari ne sunt trimise de serva Domnului:

„Noi nu trebuie să ascundem adevărul în colțurile pământului. El trebuie să fie făcut cunoscut, și trebuie să strălucească în orașele noastre mari. Hristos în lucrarea Sa a mers pe marginea lacului și pe marile căi de comunicație, unde putea să întâlnească oameni din toate părțile lumii. . . . Solul ceresc, care era cu noi, zicea: „Să nu pierdeți niciodată din vedere faptul că solia pe care o duceți este o solie vestită pe drumuri și poteci. Nu trebuie să mărginiți numai într'un loc vestirea soliei“. . . . Lucrătorii noștri nu cu-prind atât cât ar trebui. Conducătorii noștri nu sunt trezi la lucrarea care trebuie să fie săvârșită. Când mă gândesc la orașele, în cari s'a făcut așa de puțin, în cari sunt așa de multe mii cari trebuie să fie avertizate despre revenirea în curând a Mântuitorului, simt o mare dorință de a vedea bărbați și femei mergând în lucrare în puterea Spiritului, plini de iubirea lui Hristos pentru sufletele cari pier“. — Idem, vol. 7, pag. 35, 36, 40.

Chemarea laicilor

Dar numai predicatorii singuri nu vor putea săvârși niciodată această mare însărcinare de trezire a neamurilor. Membrii noștri laici trebuie să transmită mai departe strigătul. „Dumnezeu chiamă mii ca să lucreze pentru El, nu predicând aceluia cari cunosc adevărul pentru timpul acesta, ci avertizând pe aceia cari n'au auzit niciodată ultima solie de har“. — „Sfaturi pentru sănătate“, p. 499.

Încă de mult ni se spunea că atunci când se va termina această lucrare, mulți vor părăsi coar-nele plugului și atelierul și vor ieși să vestească solia. Cu siguranță a venit vremea ca lucrul acesta să se vadă pretutindeni. Sunt mii de membri laici în comunitățile noastre cari sunt în stare să conducă eforturi evanghelice în orașele și comunele lor. Mulți fac deja această lucrare cu un succes deosebit, dar unde este astăzi un predicator laic ar trebui să fie o sută. Observați iarăși programul lui Dumnezeu: „Prin mii de voci, peste tot pământul, avertizarea va fi dată“. — „Marea Luptă“, p. 612.

Apelăm cu stăruință la membrii noștri laici din toată lumea, cari cunosc această solie, să se ridice și să dea ajutor evangheliștilor noștri ca

să-și aducă la îndeplinire însărcinarea care ne stă în față. Consfățiți-vă cu președintele Conferinței voastre, sau cu conducătorul misionar și în tovărășie cu doi sau trei, căutați-vă un loc de adunare nepretențios dar reprezentativ, și începeți să predicați această solie minunată. Este timpul potrivit ca lucrarea noastră să fie terminată. Cine va răspunde la acest apel și se va alătura într'o puternică cruciată de evanghelizare pentru avertizarea lumii și pentru mântuirea celor pierduți?

Sunt de asemenea sute în comunitățile noastre cari poate nu pot fi deosebit de pregătiți pentru lucrarea de predicare a Evangheliei dela amvon, dar cari sunt în stare să facă o foarte frumoasă lucrare misionară în alte ramuri, și totuși fac puțin sau nu fac nimic. Ei sunt membri ai Comunității și trag nădejde să fie mântuiți la venirea lui Hristos, dar ei nu fac nimic spre a ajuta la mântuirea altora. După ce au intrat în Comunitate ei au avut un simț de siguranță și s'au așezat numaidecât pe somn. Ei urmează exemplul lui Iona care a primit poruncă să meargă la Ninive și să dea o avertizare acelei mari cetăți. În timp ce cetatea mergea cu pași mari spre propria ei piere, Iona mergea într'o direcție opusă adormit într'o corabie, nepăsător față de nevoile aceluia cari erau aproape să piară. În cele din urmă a fost trezit de strigătul unui cârmaci îngrijorat. „Ce dormi? scoală-te și chiamă pe Dumnezeuul tău! Poate că Dumnezeu va voi să se gândească la noi, și nu vom pieri!“ Iona 1, 6.

Apelăm ca acești membri laici să se ridice și să lucreze din toată inima pentru suflete. Este literatură care trebuie să fie vândută și răspândită, vecini cari trebuie să fie vizitați și interesați de solie. Campanii pentru adunarea de fonduri pentru lucrarea lui Dumnezeu, și o sută de alte lucruri cari ar ajuta la înaintarea cauzei lui Dumnezeu.

Ce faceți voi, — am pune noi întrebarea — pentru Isus și pentru terminarea lucrării Sale? Ce ați făcut voi pentru El ieri? Ce faceți voi azi? Ce planuri de lucru ați făcut pentru ziua de mâine?

Aud pe unii zicând: „Nu e nimic ce aș putea face?“ Ce? Nimic? Oare n'ați putea să dați și un pahar de apă în numele Său? Oare n'ați putea să îmânați chiar și un tractat care să vorbească despre arătarea glorioasă a lui Hristos, sau poate să vindeți o carte care ar putea aduce pe un rătăcit înapoi la casa Tatălui Său? Oare n'ați putea vizita pe cei bolnavi, îmbrăca pe cei goi, și hrăni pe cei flămânzi? Cu toți anii de studiu și experiență de când ați îmbrățișat pentru prima dată solia, oare n'ați putea explica unui suflet interesat motivele credinței voastre? Se poate ca eforturile voastre să pară slabe, dar Dumnezeu stă gata ca să adauge binecuvântarea Sa, așa

cum El a binecuvântat pâinile și peștii pe malurile Galileei când mulțimea a primit hrană.

În curând timpul nostru de lucru se va fi terminat. Ușa harului, încă deschisă, se va închide curând pentru totdeauna, pentru că vine noaptea când nimeni nu mai poate lucra. Funiile se strâng pretutindeni. În multe locuri lucrarea se face din ce în ce mai greu. Libertățile, de cari se bucurau odată lucrătorii noștri, sunt repede restrânse. Persecuția se statornicește în multe țări. Satana este vioi, și lucrează cu toată puterea sa diavolească într'un efort de a distruge lucrarea lui Dumnezeu. Mânia sa este mare, pentru că el știe că mai are puțină vreme, și caută să ațâțe o aprigă împotrivire față de adevărul lui Dumnezeu pretutindeni. Noaptea se apropie încetșor. Ca încheiere, să dăm ascultare acestui apel personal din partea servei Domnului:

„Iubitul meu frate, iubita mea soră, cumpănește aceste lucruri, te rog din inimă. Fiecare aveți o lucrare de făcut. Necredințioșia și neglijența voastră sunt înregistrate împotriva voastră în cartea Cerului. Voi ați micșorat puterile voastre, și ați redus capacitățile voastre. Vă lipsește experiența și puterea de a fi de folos, pe cari le-ați fi putut avea. Dar înainte de a fi pentru totdeauna prea târziu, vă îndemn să vă ridicați. Nu mai zăboviți nicio clipă. Ziua aproape a trecut. Soarele în apus este aproape să dispară

pentru totdeauna din vedere. Totuși, atâta timp cât sângele lui Hristos mijlocște, puteți afla iertare. Adunați-vă orice energie a sufletului, folosiți puținele ore cari au mai rămas, în lucru stăruitor pentru Dumnezeu și pentru semenii voștri.

„Inima mea este mișcată până în adâncul ei. Cuvintele nu sunt de ajuns ca să exprime simțimintele mele când mă rog pentru sufletele cari pier. Oare va trebui să mă rog în zadar? Ca trimmes al lui Hristos aș dori să vă trezesc ca să lucrați așa cum n'ați mai lucrat niciodată. Datoria noastră nu poate fi pusă în socoteala altuia. Nimeni afară de tine însuși nu poate face lucrarea ta. Dacă rețineți lumina voastră, cineva trebuie să fie lăsat în întunec prin neglijența voastră. Veșnicia se întinde înaintea noastră. Cortina este aproape să fie ridicată. Noi cari ocupăm această poziție solemnă și plină de răspundere, ce facem și ce gândim, de căutam să ne primim de egoista noastră iubire după o vieță ușoară, în timp ce sufletele pier în jurul nostru?” — „Mărturii”, vol. 5, pp. 463, 464.

Să punem mâinile la lucru pentru Dumnezeu atâta timp cât mai e zi, pentru ca atunci când lucrarea se va fi terminat, să putem lua parte la răsplata celor credințioși și să primim cununa biruinței.

W. H. Branson

„Ploaie timpurie și târzie”

„Cereți dela Domnul ploaie la vreme, (în timpul ploii târzii, trd. eng.) ploaie timpurie și târzie! Domnul urzește norii plini de fulgere și le dă trâmbele de ploaie, pentru fiecare buruiănă de pe câmp”. Zah. 10, 1.

De multe ori în cursul anilor am cetit noi făgăduințele lui Dumnezeu cu privire la ploaia timpurie și ploaia târzie, și este nimerit acum, când am ajuns la o nouă Săptămână de Rugăciune, să cugetăm la acest subiect deosebit de important. Ce bogată binecuvântare ar fi pentru noi toți dacă, pe lângă cetirea acestor făgăduințe prețioase, am căuta să și primim binecuvântările pe cari Dumnezeu le oferă cu atâta îndurare copiilor Săi!

Timpul ploii târzii

Se poate vedea că noi trebuie să ne rugăm pentru ploaie „în timpul ploii târzii”. Când va veni timpul pentru această revărsare deosebită asupra poporului lui Dumnezeu, noi trebuie să facem din aceasta o chestiune de rugăciune serioasă și stăruitoare. Dar când este timpul ploii târzii?

Oare a trecut deja? Este în viitor? Sau chiar în zilele și în generația noastră, Dumnezeu are de gând să trimeată acești stropi de binecuvântare asupra Bisericii Sale? Cu ani înainte, serva Domnului scria:

„Cu inimile smerite, să ne rugăm cu mai multă stăruință ca acum, în timpul ploii târzii, stropii harului să cadă asupra noastră. La orice adunare la care luăm parte, rugăciunile noastre trebuie să se înalțe în așa fel, ca chiar în timpul acesta, Dumnezeu să dea căldură și umezeală pentru sufletele noastre. . . . Dacă ne rugăm pentru binecuvântare în credință, noi o vom primi așa cum Dumnezeu a făgăduit”. — „Mărturii pentru predicatori”, p. 509.

Da, am ajuns la vremea arătată prin proorocia divină și vom face bine dacă vom cerceta înțelesul acestei făgăduințe. Noi trebuie să facem aceasta pentru ca să ne putem ruga în mod inteligent, deoarece numai fiecare în parte ne putem bucura de aceste binecuvântări când așteptăm să primim experiența pe care Dumnezeu o are pentru poporul Său.

Despre ploaia timpurie și târzie cetim de multe ori în scrierile adevărului. Cu veacuri înainte, Dumnezeu a vorbit copiilor lui Izrail: „El va da țării voastre ploaie la vreme, ploaie timpurie și ploaie târzie, și-ți vei strânge grâul, mustul și untdelemnul”. Deut. 11, 14.

Cu toate acestea, din pricina neascultării, Dumnezeu cerului a oprit stropii binecuvântării. „De aceea ploile au fost oprite, și ploaia târzie a lipsit”. Ier. 3, 3 trd. engl.

Dar când copiii lui Dumnezeu din zilele de demult s'au întors la Domnul, El Și-a reînnoit făgăduințele față de ei. „Și voi, copii ai Sionului, bucurați-vă și veseliți-vă în Domnul, Dumnezeuul vostru, căci El vă va da ploaie la vreme, vă va trimete ploaie timpurie și târzie, ca odinioară”. Ioel 2, 23.

Ploaia timpurie și ploaia târzie înțelese în Orientul Apropiat

În Orientul Apropiat, mai cu seamă în Palestina și Siria, localnicii cunosc foarte bine termenii „timpuriu” și „târziu”, când e vorba de anotimpurile ploioase. Ploaia timpurie vine în primăvara anului, după ce pământul a fost pregătit pentru primirea seminței. Stropii gingași cari se revarsă din ceruri, fac ca sămânța să încolțească și să crească. Dar ploaia târzie vine toamna și își face partea la coacerea roadelor pentru vremea secerișului. Aceste expresii folosite spre a arăta lucrările naturii, sunt folosite de servii Celui Prea Înalt când vorbesc de cele două mari re-deșteptări spirituale cari vor avea loc în Biserica lui Dumnezeu.

Când Mântuitorul era pe pământ, Și-a luat mult timp ca să pregătească pe ucenici pentru însărcinarea dată lor de Dumnezeu. El era pentru ei un învățător, un sfătuitor. El era Maestrul și Domnul lor, dar mai era și Mângâietorul lor în orice timp de nevoie. Când a venit vremea ca Hristos să-și ia rămas bun dela ei, El zicea: „Vă voi trimete un alt Mângâietor”. „Paraclet”, este cuvântul folosit. Aceasta însemna nu numai cineva care să încurajeze, așa cum înțelegem noi înțelesul acestui cuvânt, ci și cineva care este continuu alături de poporul Său: El este „Mângâietorul”, aproape, iar nu departe, cineva care este alături de ei în orice vreme. Acest Mângâietor este Duhul Sfânt. Spiritul lui Dumnezeu este prezent ca să „vă învețe toate lucrurile” (Ioan 14, 26); „să mărturisească despre Mine” (Ioan 15, 26); „să vă călăuzească în tot adevărul” (Ioan 16, 13); „să mustre lumea pentru păcat” (Ioan 16, 8), și de asemenea „să vă descopere lucrurile viitoare” (Ioan 16, 13).

Domnul a luat aceste întinse măsuri ca să împlinească nevoile copiilor Săi. Oricari ar fi împrejurările, oricare ar fi persecuția sau împotri-

virea, oricare ar fi nevoia în orice câmp, Spiritul Sfânt trebuie să fie călăuză lor, sfătuitorul și mângâietorul lor.

Făgăduința este pentru toți aceia pe cari Domnul îi va chema

Când cu înălțarea lui Isus, Domnul a îndemnat mica ceată să se strângă în jurul Său ca să aștepte binecuvântarea făgăduită din ceruri. În ziua Cincizecimii, în memorabila Sa predică, Petru spunea: „Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri, și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeuul nostru”. Fapte 2, 39.

Astfel, făgăduința era și pentru ei, și pentru copiii lor; era pentru copiii lui Dumnezeu de pretutindenii și din toate veacurile, și astăzi este pentru toți aceia cari se întorc la El și se predau Lui. Cu siguranță că suntem și noi cuprinși în această declarație generală. În aceste zile din urmă, în această lume de greutate, cu probleme grele în orice țară, cât de mare nevoie avem de acest, cel mai mare dintre toate darurile, Spiritul lui Dumnezeu în cea mai deplină măsură asupra poporului Său.

Ce manifestare minunată veni asupra Bisericii dela Rusaliile! Când Isus Se urcă la cer, El fu întronat în mijlocul oștilor cerești. Atunci veni împlinirea făgăduințelor Mântuitorului:

„Înălțarea lui Hristos la cer era semnul că urmașii Săi aveau să primească binecuvântarea făgăduită. După aceasta aveau să aștepte ei înainte de a-și începe lucrarea. Când Hristos a intrat prin porțile cerești, a fost întronat în mijlocul adorației îngerilor. Îndată ce această ceremonie a fost terminată, Duhul Sfânt s'a pogorât peste ucenici în curente bogate și Hristos a fost într'adevăr slăvit, chiar cu slava pe care a avut-o la Tatăl din veșnicie. Revărsarea Duhului Sfânt dela Rusaliile era vestirea cerului că Răscumpărătorul își începuse lucrarea. Potrivit cu făgăduința Sa, El trimesese Duhul Sfânt din ceruri ucenicilor Săi, ca semn că El primise, ca preot și împărat, toată puterea în cer și pe pământ, și a fost Cel Uns pentru poporul Său”. — „Faptele Apostolilor”, pp. 38. 39.

Ploaia cea târzie mai îmbelșugată, mai întinsă

Dar la Rusaliile, profeția lui Ioel a fost împlinită numai în parte. Profeția din vechime suna astfel: „După aceea voi turna Duhul Meu peste orice făptură”. Ioel 2, 28. Despre împlinirea ei în ziua de Rusaliile, observăm: „Ci-aceasta este ce a fost spus prin proorocul Ioel: În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură”. Fapte 2, 16. 17. Doar un mic cuvânt aduce toată deosebirea. La Rusaliile era doar

o împlinire parțială. Atunci Dumnezeu a turnat „din” Duhul Său; El a luat din rezervor și a turnat o măsură abundentă peste ucenicii adunați, dar El păstrează pe marele aducător aminte pentru zilele din urmă. Atunci a fost ploaia timpurie, dar acum a venit timpul pentru ploaia târzie.

De multe ori pomenim despre Rusalii ca de ceva ce s'a întâmplat doar o singură dată în experiența Bisericii, ceva unic, o experiență care poate nu se va mai repeta niciodată. Dar trebuie să ne aducem aminte că în timp ce Rusaliele erau o sărbătoare care venea odată pe an, experiența pe care au avut-o acei ucenici, când Duhul lui Dumnezeu s'a coborât asupra lor în stropi așa de îmbelșugați, avea loc adesea în experiența primei Biserici. La scurt timp după ziua de Rusalii, cetim în Fapte 4, 31: „După ce s'au rugat ei, s'a cutremurat locul unde erau adunați; toți s'au umplut de Duhul Sfânt și vesteau cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală”.

Apoi, mai este și cuvântul acesta scris în Fapte 10, 44: „Pe când rostea Petru cuvintele acestea, s'a pogorît Duhul Sfânt peste toți cei ce ascultau Cuvântul”.

Mai departe, în Faptele 19, 6: „Când și-a pus Pavel mâinile peste ei, Duhul Sfânt s'a pogorît peste ei și vorbeau în alte limbi, și prooroceau”.

Oare să nu implorăm noi pe Dumnezeu, iubiți frați și surori, ca astfel de manifestări să aibă loc în mijlocul nostru astăzi? În Spiritul Profeteiei Dumnezeu ne-a dat asigurarea că „atunci când aducem inimile noastre în unire în Hristos și mințile noastre în armonie cu lucrarea Sa, Spiritul care s'a revărsat asupra ucenicilor în ziua de Rusalii, se va revărsa și peste noi”. — „Mărturii”, vol. 8, p. 246. „Ceea ce a făcut Domnul pentru poporul Său în vremea aceea, este tot așa de important, ca să facă pentru poporul Său din aceste zile. Tot ce au făcut apostolii, trebuie să facă azi fiecare membru al Bisericii”. — Idem, vol. 7, p. 33.

În zilele de pe urmă ale istoriei pământului trebuie să vedem puternica revărsare a Duhului lui Dumnezeu. Iată ce ni se spune:

„Lucrarea va fi asemănătoare cu aceea din Ziua Cincizecimii. . . . Marea lucrare a Evangheliei nu trebuie să se încheie cu o mai puțină manifestare de putere din partea lui Dumnezeu decât aceea care a caracterizat începutul ei. Profetiile cari s'au împlinit prin revărsarea ploii timpurii la începutul vestirii Evangheliei, trebuie să se îplinească iarăși prin ploaia cea târzie, la încheierea ei”. — „Marea Luptă”, pp. 611. 612.

„Aceste scene trebuie să se repete, și chiar cu putere mai mare. Revărsarea Spiritului Sfânt în ziua de Rusalii a fost ploaia timpurie; însă ploaia târzie va fi și mai abundentă. Spiritul nu așteaptă decât să-L invităm și să-L primim. Hristos trebuie să fie descoperit din nou, în toată plinătatea Sa, prin puterea Spiritului Sfânt”. — „Parabolele”, p. 109.

Până la marginile pământului

Când ne gândim la istoria mișcării advente, avem foarte multe motive pentru cari să fim recunoscători lui Dumnezeu. Domnul a binecuvântat din destul pe poporul Său. Lucruri minunate au fost săvârșite atât în țară, cât și în câmpurile misionare. Solia și-a făcut drum cu o putere mereu crescândă. Locul cortului nostru a fost lărgit, perdelele locuinței noastre au fost întinse, funiile au fost lungite, până când astăzi au ajuns până la cele mai îndepărtate colțuri ale pământului, și, chiar și acolo, țărșii sunt întăriți. Bărbați și femei din toate națiunile, semințiile și limbile de pe pământ, se întorc la lumina adevărului. Ei vin din junglă, vin din triburile primitive, vin din orice țară și se unesc într'o legătură comună de părtășie în iubitul nostru Domn și Mântuitor, Isus Hristos.

Cea mai mare nevoie a noastră

Noi ne simțim de asemenea recunoscători pentru sistemul nostru de organizare care a fost elaborat, o organizare care nu mai are seamăn pe lume. Instituții și diferite înlesniri pentru înaintarea lucrării au fost întemeiate în foarte multe locuri, și astăzi se află în toate părțile lumii. Mii de bărbați și femei au fost formați pentru servire, și conducători incușiți au fost pregătiți pentru diferite ramuri ale lucrării noastre misionare. Privind lucrurile omenește, s'a făcut totul pentru o puternică înaintare. Dar este o mare nevoie în Biserica lui Dumnezeu. Poporul lui Dumnezeu se află în fața unei mari însărcinări; o răspundere solemnă zace asupra fiecărui membru al Bisericii. Dar cea mai mare nevoie a noastră nu este de oameni, nici de instituții mai mari; nici chiar de înlesniri mai mari, nici de mașinării mai bune cu ajutorul cărora lucrarea să fie dusă înainte. Este o mare primejdie ca noi să depindem prea mult de mijloacele materiale. Cea mai mare nevoie a Bisericii din zilele noastre este un nou botez al Duhului Sfânt în plinătatea puterii. Spiritul lui Dumnezeu nu locuiește în mijloace materiale; el locuiește în inimile copiilor lui Dumnezeu. Domnul binecuvintează cu siguranță instituțiile și mai binecuvintează și înlesnirile pe cari le avem în țară și în câmpurile misionare, dar El le binecuvintează numai în măsura în care El stăpânește inimile poporului Său. Ploaia cea târzie nu cade adesea asupra unor Comunități, sau asupra unor familii, și nici nu vine asupra unor Conferințe, Uniuni sau Instituții ci, ea cade asupra persoanelor ale căror inimi sunt predate lui Dumnezeu, asupra sufletelor cari au fost curățite și spălate de păcat. El este turnat asupra bărbaților și femeilor cari caută pe Dumnezeu, și cari în umblarea și vorbirea lor zilnică, știu ce înseamnă să ai biruință asupra păcatului.

Ploaia timpurie trebuie cuprinsă în cea târzie

Când ne gândim la ploaia cea târzie, adesea trecem cu vederea însemnătatea celei timpurii. Deși este adevărat că aceste expresii se referă în chip hotărât la dispensațiuni în Biserica lui Dumnezeu, e tot atât de adevărat că au aplicație deosebită la experiența noastră personală. Noi trebuie să simțim în inimile noastre experiența ploii timpurii, înainte de a putea intra în binecuvântările ploii târzii și a le cunoaște. Iată ce solie ne este dată în privința aceasta:

„Intr'o mare măsură mulți n'au putut să primească ploaia timpurie. Ei n'au obținut toate bunurile pe cari Dumnezeu le-a pregătit în felul acesta pentru ei, ci se așteaptă ca lipsa aceasta să fie împlinită de ploaia cea târzie. Când cea mai bogată măsură de har va fi revărsată, ei au de gând ca atunci să-și deschidă inimile ca s'o primească. Aceștia fac o greșeală teribilă. Lucrarea, pe care Dumnezeu a început-o în inima omenească prin dăruirea luminii și cunoștinței, trebuie să meargă neconținut înainte. Fiecare persoană în parte trebuie să-și dea seama de propria sa trebuință. Inima trebuie să fie golită de orice mântuire, și trebuie să fie curățită pentru ca Duhul să-și facă un locaș din ea. . . . Dumnezeu este Cel ce a început lucrarea, și El va termina lucrarea Sa, făcând pe un om desăvârșit în Isus Hristos. Dar să nu se treacă cu vederea harul înfățișat prin ploaia timpurie. Numai aceia cari trăiesc potrivit cu lumina pe care o au, vor primi o lumină mai mare. Dacă noi nu înaintăm zilnic în ce privește trăirea virtuților active creștine, nu vom recunoaște manifestările Duhului Sfânt dovedite prin ploaia cea târzie. Se poate ca ea să cadă asupra inimilor din jurul nostru, dar noi nu o vom deosebi, și nici nu o vom primi”. — „Mărturie pentru Predicatori”, p. 557.

Pregătește-te să întâmpini pe Dumnezeul tău

Chemarea lui Dumnezeu către poporul Său astăzi, este să-și pregătească inima spre a-L întâmpina, să facă o lucrare deplină în privința aceasta, și să fie stăruitor în a fi gata pentru fericita arătare a Fiului omului.

„Căci așa vorbește Domnul către oamenii din Iuda și din Ierusalim: „Deșteleniți-vă un ogor nou,

și nu semănați între spini! Semănați potrivit cu neprihănirea și veți secera potrivit cu îndurarea. Deșteleniți-vă un ogor nou! Este vremea să căutați pe Domnul, ca să vină și să ploaie mântuire”. Osea 10, 12.

Fiecăruia din noi este adresată această solie solemnă:

„Niciunul din noi nu va primi vreodată sigiliul lui Dumnezeu, atâta timp cât caracterele noastre au pete sau sbârcituri pe ele. Rămâne pe seama noastră ca să lecuim defectele din caracterele noastre, să curățim templul sufletului nostru de orice mântuire. Atunci ploaia cea târzie va cădea asupra noastră așa cum ploaia timpurie a căzut asupra ucenicilor în ziua de Rusalii”. — „Mărturie”, vol. 5, p. 214.

Trăim în zile solemne, chiar zilele dinaintea venirii Mântuitorului. Astăzi Dumnezeu chiamă pe poporul Său cu voce limpede ca să fie gata pentru venirea lui Isus. Orice păcat trebuie să fie mărturisit, orice rău trebuie să fie îndreptat. Trebuie să fie armonie între frați și surori. Noi trebuie să dăm la o parte toate neînțelegerile, toate certurile, și să căutăm să-I slujim Lui din toată inima. Cetim:

„Iubirea față de Hristos, iubirea față de frații noștri, va da mărturie în fața lumii că am fost cu Isus și am învățat dela El. Atunci solia îngerului al treilea se va preface într'o mare strigare, și tot pământul va fi luminat de slava Domnului”. — Idem, vol. 6, p. 401.

„Să dea creștinii la o parte toate neînțelegerile, și să se predea lui Dumnezeu pentru mântuirea celor pierduți. Să ceară în credință binecuvântarea făgăduită, și ea va veni. Revărsarea Duhului în zilele apostolilor a fost 'ploaia timpurie', și cât de marețe au fost roadele ei! Dar ploaia târzie va fi mult mai îmbelșugată. Ce făgăduință se dă celor cari trăiesc în timpul sfârșitului? — „Întoarceți-vă la cetățuie, voi prizonieri ai nădejdi! O spun și astăzi, că îți voi întoarce îndoita! Cereți dela Domnul ploaie, în timpul ploii târzii! Domnul scoate fulgerile și va trimete o ploaie îmbelșugată, pentru toată verdeața de pe câmp”. Zah. 9, 12; 10, 1”. — Id. Vol. VIII, p. 21.

Iubiți frați, în liniștea acestei ore, să ne predăm din nou lui Dumnezeu, și să ne rugăm ca Duhul Sfânt să vină asupra noastră așa cum a venit asupra ucenicilor de pe vremuri.

W. A. Read

Nu uitați că în Sabatul dela 16 Decembrie se strâng darurile aduse pentru vestirea Evangheliei la cât mai mulți. În acest an încă mai avem privilegiul de a

veni înaintea Domnului cu un dar pe care El să-l binecuvinteze, făcându-l folositor lucrării Sale.

Părtășie cu Hristos

Noi nu putem fi creștini în adevăratul înțeles al cuvântului dacă nu ne bucurăm de experiența părtășiei (comuniunii) cu Hristos. Aceasta este cea mai fundamentală și mai necesară legătură care există în întregul regat al vieții și experienței creștine. Creștinul este în chip tot așa de hotărât chemat la această experiență de comuniune cu Hristos, cum este chemat să părăsească păcatul și iubirea de lume și să trăiască o viață de neprihănire. Adevărul despre aceasta este arătat în cuvintele inspirate ale apostolului Pavel:

„Așa că nu duceți lipsă de niciun fel de dar, în așteptarea arătării Domnului nostru Isus Hristos”. 1 Cor. 1, 7.

Cu adevărat, poporul care ascultă astăzi aceste cuvinte așteaptă venirea Domnului Isus Hristos. Niciodată mai înainte în istoria acestei lumi n'a fost venirea Sa mai apropiată ca azi. Niciodată nevoia de a fi gata pentru venirea Sa n'a fost mai mare ca în această oră. Această nevoie este prezentată în versetul opt, după cum urmează:

„El vă va întări până la sfârșit, în așa fel ca să fiți fără vină în ziua venirii Domnului nostru Isus Hristos”.

Veți recunoaște cu toții că pentru a fi gata pentru venirea Sa noi trebuie să fim fără pată. Dar cum se poate câștiga această experiență importantă și necesară? Este cu puțință s'o avem? Oare suntem noi lăsați fără ajutor și fără nădejde în fața unei asemenea nevoi? Nici vorbă! Versetul nouă zice: „Credincios este Dumnezeu, care v'a chemat la părtășia cu Fiul Său Isus Hristos, Domnul nostru”. Cei cari vor fi aflați fără pată în ziua venirii Sale, sunt aceia cari răspund la chemarea lui Dumnezeu pentru părtășie cu Fiul Său, Isus Hristos, Domnul nostru.

Cât de important este, așa dar, ca noi cu toții să înțelegem pe deplin ce însemnează experiența părtășiei cu Hristos, și de asemenea, ca să intrăm pe deplin într-o astfel de experiență. „Cuvântul comuniune însemnează participare, părtășie”. — „Fundamentele Educației Creștine”, p. 478. Însemnătatea părtășiei este foarte frumos exprimată în aceste cuvinte:

„Ingerii plini de măreție se simt fericiți când pot să dea, — când pot să dea iubire și neobosite îngrijiri sufletelor pierdute și pline de păcate. Ființele cerești caută cu mult zel să câștige inima oamenilor. Ei aduc lumină cerească în lumea aceasta întunecoasă; lucrând cu stăruință și iubire ei caută să influențeze pe oameni pentru a pune pe cei pierduți în legătură cu Hristos, legătură care este mai intimă decât aceea pe care o pot gusta ei ca îngeri”. — „Hristos, Lumina lumii”, p. 16.

Perfectă unire cu Hristos

Sfintele Scripturi sunt pline de ilustrații în ce privește comuniunea cu Hristos a creștinului. Domnul Hristos ne dă una dintre cele mai clare și mai impresionante din acestea:

„Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă dela sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa, nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în Mine. Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce roadă; căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic. Dacă nu rămâne cineva în Mine, este aruncat afară, ca mlădița neroditoare, și se usucă; apoi mlădițele uscate sunt strânse, aruncate în foc, și ard. Dacă rămâneți în Mine, și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da”. Ioan 15, 4—7.

Aici cu adevărat este un exemplu practic de participare sau comuniune a credinciosului cu Hristos. Din adevărata Viță curge în mlădițe energie dăătoare de viață, și mlădițele aduc mai mult rod spre onoarea și slava Sa. O, de ce mare privilegiu se bucură cel credincios! Dacă noi păstrăm această comuniune nu putem să fim niște mlădițe neroditoare. Observați cât de izbitor este descrisă această comuniune în următoarele cuvinte:

„Este o mare deosebire între o pretinsă legătură și o adevărată legătură cu Hristos prin credință. O mărturisire de credință pune pe oameni în Biserică, dar aceasta nu e o dovadă că ei au o vie legătură cu Vița de vie. . . . Fibrele mlădiței sunt aproape la fel cu acelea ale viței. Curentul de viață, tărie și rodnicie din trunchiu spre ramuri, e și neîmpiedecat și continuu. Rădăcina își trimite hrana prin mlădiță. Tot așa este și adevărata legătură a credinciosului cu Hristos. El rămâne în Hristos și își trage hrana din El.

„Această legătură spirituală poate fi stabilită numai prin lucrarea unei credințe personale. Această credință trebuie să exprime din partea noastră suprema dragoste, desăvârșita încredere, în treaga consacrare. Voința noastră trebuie să fie predată în întregime voinței divine, simțimintele noastre, dorințele, interesele și onoarea noastră trebuie să se identifice cu progresul împărăției lui Hristos și cu onoarea cauzei Sale, noi primind continuu har dela El, și Hristos primind recunoștință din partea noastră.

„Odată stabilită această strânsă legătură și comuniune, păcatele noastre sunt puse asupra lui Hristos. Indreptățirea Sa ne este atribuită. El a fost făcut păcat pentru noi, pentru ca noi să putem fi făcuți indreptățire a lui Dumnezeu în El. Avem

primire la Dumnezeu prin El; suntem primiți în Cel prea iubit. . . . Puterea răului este așa de contopită cu firea omenească, încât nimeni nu poate să învingă, decât prin legătura cu Hristos. Dar legătura aceasta ne costă firea îngâmfată. Toți acei cari fac această legătură, trebuie să simtă nevoia lor după sângele ispăși or al Domnului Hristos. Ei trebuie să-și schimbe inima. Ei trebuie să-și supună voința lor, voinței lui Dumnezeu. Va avea loc o luptă cu piedeci dinafară și dinăuntru. Trebuie să aibă loc o lucrare chinuitoare de deslipire, precum și o lucrare de alipire. Mândria, egoismul, vanitatea, iubirea de lume — într'un cuvânt păcatul în toate formele lui — trebuie să fie biruite, dacă vrem să intrăm în strânsă legătură cu Hristos. Motivul pentru care mulți găsesc că vieța de creștini este așa de nespus de grea, motivul pentru care ei sunt așa de schimbăcioși, așa de nestatornici, este că ei încearcă să se lipească de Isus Hristos fără ca mai înainte să se deslipească de acești idoli din inima lor".

„Credincioșii se fac una în Hristos; dar o mlădiță nu poate fi sprijinită de o alta. Seva trebuie să fie primită printr'o legătură vie cu vița. Noi trebuie să simțim dependența noastră desăvârșită de Isus Hristos. Trebuie să trăim prin credință în Fiul lui Dumnezeu. Acesta este înțelesul îndemnului: „Rămâneți în Mine”. — „Mărturii”, vol. 5, pp. 228—232.

Observați declarațiile de mai sus cum se stabilește această experiență de comuniune sau legătură cu Hristos, și ce înseamnă ea pentru credincios:

„Această legătură spirituală (comparată cu mlădița unită cu vița de vie), poate fi stabilită numai prin lucrarea unei credințe personale”.

„Din partea noastră”, trebuie să fie păstrate, „suprema dragoste, desăvârșita încredere, întreaga consacrare”.

„Voința noastră trebuie să fie predată în întregime voinței divine”.

„Simțimintele noastre, dorințele, interesele și onoarea noastră, identificate cu onoarea lui Hristos”.

„Păcatele noastre puse asupra lui Hristos”.

„Îndreptățirea Sa ne este atribuită”.

„El a fost făcut păcat pentru noi, pentru ca noi să putem fi făcuți îndreptățire a lui Dumnezeu prin El”.

„Nimeni nu poate să biruiască decât prin legătura cu Hristos”.

„Mândria, egoismul, vanitatea, iubirea de lume, — într'un cuvânt păcatul în toate formele lui — trebuie să fie biruite, dacă vrem să trăim în strânsă legătură cu Hristos”.

„O mlădiță nu poate fi sprijinită de o alta”.

Experiența îndreptățirii prin credință

A trăi o astfel de vieță înseamnă să te pregătești pentru venirea lui Hristos, să fii fără pată înaintea Sa la venirea Lui. A avea părtașie și legătură cu Hristos înseamnă a avea biruință asupra păcatului și a răului. El, „care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat”. Ebr. 4, 15. Noi trebuie să luăm parte împreună cu El la toate biruințele Sale asupra păcatului. Prin părtașia sau comuniunea noastră cu El, noi intrăm în experiența îndreptățirii prin credință. „Singura apărare împotriva răului este locuirea lui Hristos în inimă prin credință în dreptatea Lui”. — „Hristos, Lumina lumii”, p. 274.

Es e de cea mai mare importanță ca noi cu toții să pricepem că dacă avem cu adevărat părtașie cu Hristos, noi trebuie să primim și îndreptățirea lui Hristos. Ni se spune:

„Acei cari leapădă darul îndreptățirii lui Hristos, leapădă însușirile de caracter, cari ar face din ei fii și fiice ale lui Dumnezeu. Ei leapădă chiar singurul lucru ce i-ar face buni pentru un loc la masa nunții”. — „Parabole”, p. 288.

Părtașia ascultării

În această experiență de primire a îndreptățirii prin credință în părtașie sau legătură cu Hristos trebuie să ne aducem aminte și de foarte importanta chestiune a ascultării. Îndreptățirea prin credință nu este numai o părere sau o teorie de doctrină. Ea este o stare sau o condițiune de vieță, câștigată atunci când credinciosul ia o atitudine de ascultare față de Dumnezeu, așa că Domnul să-i poată în mod sigur să-i atribue îndreptățirea Sa. Noi trebuie să avem părtașie sau comuniune cu Hristos nu numai în credința Sa, ci și în ascul area Sa de toate poruncile lui Dumnezeu. Despărțiți de El, nu putem să ascultăm de Dumnezeu. Isus zicea: „Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui”. Ioan 15, 10. Nevoia sau lipsa noastră cea mare este prezentată în aceste cuvinte:

„Isus caută să arate ascultătorilor Săi ce înseamnă să păzească poruncile lui Dumnezeu, — că aceasta înseamnă o reproducere a caracterului lui Hristos. Pentru că prin El, Dumnezeu S'a dat pe față zilnic înaintea lor”. — „Pe Muntele Fericiților”, pp. 84, 85.

„Cu toate că legea este sfântă, Iudeii nu puteau să ajungă la îndreptățire prin propriile lor sforțări de a păzi legea. Ucenicii lui Hristos trebuiau să capete o îndreptățire de un caracter cu totul deosebit de acela al Fariseilor, dacă voiau să intre în împărăția cerurilor. Dumnezeu le-a oferit în Fiul Său desăvârșita îndreptățire a legii. Dacă ei aveau să-și deschidă inimile pe deplin ca să primească pe Hristos, atunci însăși vieța lui

Dumnezeu, iubirea Sa, ar fi locuit în ei, transformându-i după chipul Său; și astfel prin darul de bunăvoie al lui Dumnezeu, ei ar avea îndreptățirea pe care o cere legea. Dar Fariseii au lepădat pe Hristos; întrucât n'au cunoscut neprihănirea pe care o dă Dumnezeu, și au căutat să-și pună înainte o neprihănire a lor înșiși, ei nu aveau să se supună îndreptățirii lui Dumnezeu". — „Pe Muntele Fericitilor", p. 85.

Trăim cu mult mai jos de privilegiile noastre

Numai dacă ne vom opri puțin să ne gândim se va vedea cât de colo că mulți cari pretind a fi urmași ai lui Hristos trăiesc cu mult mai jos de privilegiile pe cari le au. Dar ce experiență binecuvântată este, într'adevăr, să avem părtășie cu prețiosul nostru Domn și Mântuitor!

Apostolul Ioan ne dă o clară viziune de ce însemnează părtășie cu Hristos. „Deci, ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi. Și părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos. Și vă scriem aceste lucruri pentru ca bucuria voastră să fie deplină". 1 Ioan 1, 3. 4.

„Și acum, copilașilor, rămâneți în El, pentru ca atunci când Se va arăta El, să avem îndrăzneală, și, la venirea Lui, să nu rămânem de rușine și depărtați de El. . . . Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s'a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că El vom vedea așa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat". 1 Ioan 2, 28; 3, 2. 3.

Părtășie cu Hristos în caracterul moral

Noi trebuie să avem părtășie cu Hristos în caracterul Său moral și în curățenia Sa. În ce contrast este aceasta cu imoralitatea degradatoare și fără rușine care inundă lumea! Cu toții trebuie să ne dăm seama că dacă nu alegem să luăm parte împreună cu El printr'o viețuire mai presus de orice bănuială și orice vinovăție morală, trebuie să ajungem sub mustrearea și disciplina Bisericii. Aceia cari „la venirea Lui nu vor rămâne de rușine", vor ști ce înseamnă să „locuiască împreună cu El", sau să aibă părtășie cu El. Siguranța și integritatea noastră depinde de o astfel de legătură cu El. Noi nu putem să alergăm împreună cu lumea, să ne jucăm cu lumea, să ne expunem ispitelor lumii și să ne amestecăm cu lumea în destrăbălările ei, și totuși să fim ca El când va veni. Noi nu putem hrăni ochii, mințile și inimile noastre cu literatura decăzută, cu murdarele reprezentări teatrale și priveriștile degradatoare ale acestui veac stricat, și în același timp să fim gata pentru venirea Domnului și Mântuitorului nostru.

Apelez la toți cei cari vor să fie credincioși, să se îndepărteze de toate aceste lucruri. Ora aceasta este o oră solemnă. Nu este timp „să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului", și astfel a le prefera în locul vieții veșnice. Dar rezultatul este foarte limpede, dacă ne lipim de lucrurile vremelnice și refuzăm să avem părtășie cu Hristos. Prin aceasta noi călim lanțurile păcatului cari ne va lega de Satana și ne va face să ne pierdem vieța veșnică. În „Faptele Apostolilor", paginile 518, 519, cetim:

„Apostolul căuta să învețe pe credincioși cât de important este de a reține mintea să se avânte în subiecte neîngăduite sau a-și risipi energiile ei cu subiecte de mică importanță. Acei cari nu doresc să cadă pradă uneltrilor lui Satana, trebuie să-și păzească bine căile sufletului și trebuie să evite de a ceti, a vedea sau a asculta tot ceea ce naște gânduri necurate. Mintea nu trebuie să fie lăsată să cugete la voia întâmplării asupra fiecărui subiect pe care dușmanul sufletelor le sugerează. Inima trebuie păzită bine, căci altfel relele din afară vor deștepta rele înăuntru, și sufletul va rătăci în întunec. De aceea încingeți-vă coapsele minții voastre", spune Petru, „fiți treji, și puneți-vă toată nădejdea în harul, care vă va fi adus, la arătarea lui Isus Hristos; . . . nu vă lăsați târiți în poftete, pe cari le aveți altădată, când erați în neștiință. Ci, după cum Cel ce v'a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră. Căci este scris: „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt".

Părtășie cu suferințele Sale

Vieța de creștin nu constă de niciun chip numai din lucruri plăcute și ușoare. Incercări și ispite grozave trebuie să fie întâmpinate și biruite. Sunt lupte serioase cari trebuie să fie purtate. Isus era „om al durerii și obișnuit cu suferința". Isa. 53, 3. El a fost făcut „desăvârșit prin suferințe". Ebr. 2, 10. Noi trebuie să împărtășim toate aceste experiențe cu El. Nu trebuie să murmurăm sau să ne plângem niciodată de greutatea cari sunt partea noastră când suntem chemați să suferim cu El și pentru El. „Prea iubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat, care a dat peste voi: dimpotrivă, bucurați-vă, întrucât aveți parte de patimile lui Hristos, ca să vă bucurați și să vă veseliți și la arătarea slavei Lui". 1 Petru 4, 12. 13.

Este clar că numai acei cari iau parte acum la suferințele Sale se vor bucura cu o bucurie nespūsă când se va descoperi slava Sa. Apostolul Pavel a învățat valoarea acestui adevăr în propria sa viață și experiență. „Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părtășia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui; ca să a-

jung cu orice chip, dacă voiu putea, la învierea din morți". Filip. 3, 10. 11. Gândiți-vă ce însemnează acestal. Aci era un om, care în dorința lui de a cunoaște pe Hristos mai pe deplin, se ruga din toată inima ca să aibă părtășie cu Hristos în suferințele Sale, și chiar să moară așa cum a murit Hristos. Câți dintre noi sunt gata astăzi să facă un astfel de sacrificiu? Să cumpănim bine sfatul acesta care ne este dat:

„Mulți din cei numiți cu numele lui Hristos și pretinzând că așteaptă apropiata Sa venire, nu știu ce însemnează a suferi pentru Hristos. Inimile lor nu sunt supuse harului și eul lor încă n'a murit, așa cum se vede din multe. De altfel ei tot spun, că au încercări. Dar principala cauză a cercărilor lor este inima lor neumilită, care face eul atât de sensibil, încât se simte mereu atins. Dacă ar putea ajunge și ei umili urmași ai Domnului Hristos, adică adevărați creștini, atunci ei ar începe să lucreze cu seriozitate, și ar începe drept. Ei întâi ar muri pentru eul personal, apoi ar fi stăruitori în rugăciune și ar înăbuși orice pasiune a inimii. Renunțați la încrederea în sine și la mulțumirea de sine, fraților, și urmați blândului Isus, Modelul nostru. Păstrați mereu pe Isus în mintea voastră, căci El este exemplul nostru, iar voi trebuie să călcați pe urmele Lui. Priviți la Isus, începătorul și desăvârșitorul credinței noastre. Care — pentru bucuria care li sta înaintea — suferi crucea, disprețuind rușinea. El răbdă împotrivirea din partea păcătoșilor contra Sa. El pentru păcatele noastre, fu odată Mielul blând, junghiat, rănit, sdrobot, lovit și întristat pentru noi". — „Experiențe și Viziuni", p. 110.

Părtășie cu Hristos în serviciu

Nu este de ajuns ca să dorim să avem părtășie cu Hristos numai pentru noi înșine. Într'adevăr, este cu neputință să avem părtășie cu El, fără să ne împărtășim de Spiritul Său de servire. El zice despre Sine: „Eu totuși sunt în mijlocul vostru ca Cel ce slujește". Luca 22, 27. El mai spunea despre Sine că a venit în lumea aceasta „să caute și să mântuiască ce era pierdut". Luca 19, 10. De asemenea El mai îndemna pe urmașii Săi să meargă în toată lumea și să predice Evanghelia. Și tocmai în legătură cu aceasta făcea El una din cele mai de seamă făgăduințe ale Sale de părtășie, spunând: „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul veacului". Matei 28, 20.

Isus, marele întemeietor al Bisericii, a făcut planul ca fiecare credincios să ia parte împreună cu El la vestirea soliei Evangheliei în toată lumea. Noi nu putem să fim astăzi ucenici ai Săi, dacă nu avem părtășie cu El în această lucrare. Adventiștii de Ziua Șaptea, mai mult decât oricine de pe lume, trebuie să înțeleagă însemnătatea acestui lucru. Poporului acestuia i s'a dat însărci-

narea divină de a predica tuturor neamurilor de pe pământ solia venirii lui Isus. Dacă cineva nu face lucrarea aceasta însemnează că nu are părtășie cu El în lucrarea Sa de salvare a celor pierduți. Unii trebuie să meargă cu grăbire până la marginile pământului și să se jertfească pentru mântuirea celor pierduți. Mulțumim lui Dumnezeu pentru această armată de misionari cari lucrează până la marginile pământului. Dar nu toți pot merge chiar în persoană, dar toți pot să ia parte împreună cu Hristos în această lucrare prin spiritul de sacrificiu de sine, dăruind spre a ajuta la înaintarea lucrării Sale. Când primim aducerea de daruri ca un mijloc de a avea părtășie cu Hristos, întreaga chestiune de a dărui primește o însemnătate adânc spirituală.

Dacă vrem să luăm parte cu Hristos în toate fazele vieții și experienței Sale, trebuie să aibă loc o nouă trezire din partea noastră pentru a sprijini și a duce mai departe lucrarea Sa pe tot pământul. Dacă nu vrem să avem părtășie cu El în această fază a lucrării Sale, cum putem noi nădăjdui să avem părtășie cu El în ziua aceea când va veni să adune pe cei mântuiți în împărăția Sa?

Cea mai mare bucurie pe care o va avea Isus de-a-lungul veșniciei, va fi când va putea fi laolaltă cu aceia cari au fost răscumpărați prin jertfa Sa. Dacă vrem să avem și noi parte cu El de acea bucurie, trebuie să avem parte cu El și de spiritul de servire și sacrificiu.

Când aducem darurile noastre la picioarele Lui astăzi, să nu dăruim numai de formă, sau numai ca să ajungem o țintă oarecare, ci să aducem darurile noastre pentru că dorim din toată inima și cu bucurie să avem parte cu El de spiritul Său de servire și sacrificiu de sine, pentru că iubirea și mila Sa pentru cei pierduți a fost revărsată în inimile noastre.

Incheiere

Odată cu încheierea acestui serviciu se încheie și această Săptămână de Rugăciune. Ar fi de mult folos dacă ne-am putea opri și am scoate învățăminte din experiențele noastre trecute. Dar oare nu este aceasta vremea când trebuie să cutegăm adânc și serios la viitor? Vremurile sunt cu adevărat solemne. Nu trebuie a ni se reaminti că timpul trece repede. Curând va începe veșnicia. Isus va veni. Împărăția cea veșnică va fi întemeiată. Lucrul cel mai important dintre toate este de a fi gata pentru acel mare eveniment. Dacă vrem să trăim și să avem părtășie cu Isus în împărăția Sa, trebuie să rămânem în El aici și acum. Dece bunul Dumnezeu ca să ne trezim și să cunoaștem marea noastră nevoie și să ne conducă pe toți la această fericită părtășie cu Hristos.

J. L. McElhany

Inștiințare

„Cu fiecare an ce trece calea spre locul acela plăcut încotro am pornit, se face tot mai scurtă. Și cu cât înaintea noastră ne rămâne din ce în ce tot mai puțină cărare de străbătut, mai clar și mai lămurit răsună îndemnul de a ne curăți și a ne pregăti a fi demni să întâmpinăm pe Domnul mării.

Am ajuns în vremuri când cu frică și temere sfântă ar trebui să lucrăm plini de toată ardoarea la clădirea credinței noastre.

Mâna binecuvântătoare a lui Isus stă întinsă spre a ajuta și glasul Lui trimete îndemnuri precise pentru aceste zile prin revista „**Semnele Timpului**”, care de mai bine de aproape 30 de ani a luminat pe această cale, îndemnând pașii multora spre acea vieță bine plăcută înaintea cerului.

În anul ce vine, revista „Amicul Tinerimii” contopindu-se cu revista „Semnele Timpului”, rezultă că o bogăție de articole, atât pentru cei în vârstă cât și pentru tineri, va fi partea de care se vor bucura toți onorații Cetitori ai revistei „Semnele Timpului”.

Multe sunt cuvintele de apreciere pe cari le auzim mereu cu privire la învățătura mântuitoare pe care au aflat-o Cetitorii acestei vechi și mult prețuită revistă.

Dar în același timp, odată cu dezvoltarea spiritului și tocmai pentru o mai bună creștere în vieța spirituală, Dumnezeu a socotit în toate vremurile a da credincioșilor Săi o învățătură din cele mai bune în ce privește vieța corporală, deci păstrarea sănătății.

De aceea, aducând îndrumări prețioase în ce privește felul de viață, revista noastră medicală ilustrată „Sfetnicul Vieții” a căutat ca în fiecare din numerele publicate în cei 9 ani de până acum să aducă îndrumarea cea mai potrivită a vieții.

Descoperiri noi în domeniul alimentației și al păstrării sănătății, sfaturi de tot felul, o pagină a întrebărilor și răspunsurilor totdeauna interesantă, apoi o pagină dietetică de un real folos pentru toți, și încă altele lucruri au alcătuit materialul pe care această revistă atât de apreciată a căutat ca pe cât mai mult să-l pună la îndemâna stimabililor noștri Cetitori.

Serii de articole din cele mai interesante așteaptă a fi publicate în anul ce vine, aducând o comoară de învățături.

Pentru a face cu putință tuturor să-și procure aceste două reviste cari vor ajuta ca un corp sănătos să ajungă o locuință potrivită și plăcută a lui Isus, Editura oferă tuturor un abonament pe un an întreg la amândouă revistele: **Semnele Timpului** și **Sfetnicul Vieții**, la prețul, cel nespus de

redus de 90 lei, însă numai până la 31 Ianuarie 1940.

Cu această sumă atât de mică aveți ocazia nimerită a face și un cadou din cele mai potrivite rudelor și cunoscuților dvs., tuturor acelora a căror fericire și mântuire o doriți.

Nu uitați

Semnele Timpului

și

Sfetnicul Vieții

doar

90 lei

un an întreg, amândouă revistele primite acasă sub forma de abonament personal.

La comenzile făcute prin Cercul Misionar și înaintate de acesta Editurii în bloc, înțelegându-se că întreg numărul de abonamente la aceste reviste va fi expediat odată pe adresa Administratorului Cercului Misionar, abonamentul va fi socotit pentru Cercul Misionar la prețul de 75 lei în loc de 90 lei.

Într-o formă din cele mai atrăgătoare și într'un stil plăcut și frumos, noua carte apărută în Editura noastră sub titlul de

Pilde și

povestiri

pentru lămurirea învățăturilor din Sfintele Scripturi, culese, prelucrate și puse în ordine de P. P. Paulini vine cu un bogat material ajutător pentru cei cari au de ținut o cuvântare biblică, dându-le pilda sau povestirea potrivită textului sau temei asupra căreia să vorbească.

Dar această atât de plăcută lucrare a fratelui P. P. Paulini poate alcătui o lectură din cele mai folositoare pentru oricine.

Când după truda zilei vă luați o clipă de odihnă, deschizând paginile acestei minunate cărți veți găsi în pildele și povestirile ei un izvor nesecat de învățături folositoare.

Pilde și povestiri, este cartea tânărului cât și a bătrânului, a predicatorului și a oricui vrea să aibă o lectură bună și plăcută.

Prețul ei atât de modest de 50 lei o face să fie la îndemâna oricui.

ATENȚIUNE

Ținem să aducem la cunoștința tuturor membrilor și Cercurilor Misionare că începând cu data de 15 Noembrie se desființează Sucursala noastră din Cluj, așa că toate comenzile se vor executa din București. De aceea vă rugăm ca reînnoirile de comenzi pentru anul 1940 să fie trimise direct pe adresa Editurii din București, str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116.